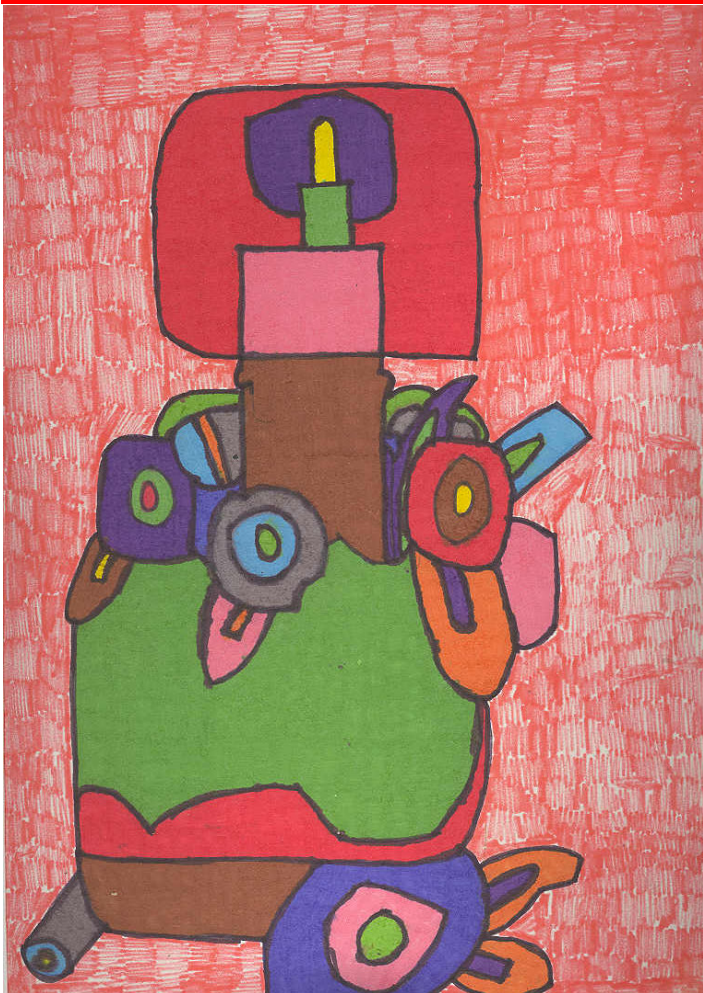

SORSOK

FINTA KATA VERSEI

A címlapon:

Asztaldísz
Buday Attila filctoll rajza

TARTALOM

Előszó

TERMÉSZET

Tavaszálmódás

Ősz 2008-ban

Őszi estén

Bolondos április

Enyhe szellő

Ébenfa

Júniusi zápor

Indián nyár

Kirándulás egy nyári délután

Kislány fehér ruhában

Májusi szonett

Mesél az erdő...

Naplemente az Ipoly utcai fák fölött

Ne hunyd be szemed

Nyár elején – Haiku

Nyári délután

Színes varázslatok

GYEREKEKNEK

Bicikli

Kiscica

Kutya-macska barátsága

Hóember

Hull a hó

Mikulás

Kismacska-iskola

A kotlós

Gerlepár

Gólyák

Alkonyat

Augusztus végén...

ELMÉLKEDÉS-EMLÉKEZÉS-ELMÚLÁS

Ilyen vagyok
Megbocsátás?
Szegény poéta
Álmodik a költő
A balatoni ház...
Elmélkedem
Fekete fellegek
Felszállni, mint a sólyom...
Hajnali álmodozás
Kié a haszon?
Lehet úgy élni?
Mi lennél gyermekem?
Margit napján
Nagymamára emlékezem
Október végén...
Szomorú Karácsony
Szülőfalum
Szülőfalumba látogattam
Remény
Tavaszwáró
Vágyakozás
Vágyaim
Valamikor régen – gyermekkoromban
Vándor az élet országútján

SZERETET-SZERELEM

Reménytelen szerelem
Számolom a csillagokat
Te vagy nekem
Arcod
Álom, álom, édes álom...
Álom, álom, huncut álom...
Csend
Csillaghullás

Egy anya estéje
Hullámszik a búzatenger
Kristály gyöngyszemek
Megoldás
Ne hagyj el
Örökké szeretni...
Sorsok
Szerelmes vers
Szeretlek
Szeretni boldogság
Tékozló gyermeked

ÜNNEP

Karácsonyvárás
Jön a fenyő
Harangoznak
Karácsony
Húsvétvárás
Nagyanyó húsvétja
Ünnep

HAZAFIAS VERSEK

Új Magyar Hiszekegy
Ébredjetek!
Hitvallás
Márciusban
Megáradt az Ipoly vize

HUMOR

Megcsaltál
Sírphantomra
Megtaláltam apámat
Az én születésnapomra
Éveim „jutalma”
Forró nyáron

Lemaradtam
Óh, te édes!
Régmúlt idők őszén az iskolában
Szigligeti napló

EGYÉB

Mai miatyánk!
A csend zenél
Ablakból a világra
Ablakon át kitekintek
Barátom a számítógép
Barátság
Búcsú testvéremtől
Csak egy kívánságom
Dúdolom a dalod
Gödör mélyén
Ilyen az élet...
Kibékülés
Lázadok!
Reménykedem
Rémülten állok
Sötétben élni
Susog a csend
Támadás
Tavaszcímő szonett
Tékozló gyermekek...
Üldöznek
Zárszó

Előszó

Olyan korszakban éltem, amikor nem állt módomban kedvtelésemmek hódolni, olyan akadályokba ütköztem, amelyek elhárítása nem tőlem függött.

Életem munkás korszakában idejét bőven kitöltötte a munka, amivel megszerezhettem saját és három gyermekem neveléséhez és iskoláztatásához, a család fenntartáshoz elengedhetetlenül szükséges anyagi feltételeket.

Családi indíttatásommal magammal hoztam a könyvek és az írás szeretetét, azokból merített tudást – amit nagyon jól tudtam hasznosítani munkám során. Azonban csupán nyugdíjas koromban nyílt alkalmam igazán írással foglalkozni. Megtanultam a számítógép rejtelseit, előbb a prózai irodalmat részleteztem előnyben, ahol jól hasznosítottam – a háború és az utána következő időszak súlyos eseményeit is átvészelt – diákkori naplóim tartalmát, az átélt történelmi eseményeket. Előbb pályázatokra készítettem rövidebb-hosszabb novellákat, amelyek sikere arra sarkallt, hogy nagyobb munkákba fogjak. Ezért több könyvet állítottam össze, amelyek egy része – igaz, csak egy jelent meg nyomtatásban – már napvilágot látott, elektronikus formában olvasható a Széchényi Könyvtár internetes honlapján.

Néhány éve kezdtem el a versírással ismerkedni. Első zsenyéim is megjelentek, most pedig újabb verseimet (második verses-összeállításomat), SORSOK címen szeretném bemutatni a nagyközönségnek, abban a reményben, hogy kellemes perceket szerzek vele kedves olvasóimnak.

Balassagyarmat, 2010. november

A szerző

TERMÉSZET

Tavaszálmódás

Ülök a meleg szobába'
kinézek a tájra,
mindenhol szürkeség
unalmas a Föld és Ég.
Most még hideg a tél,
lábunk alatt csúszik a jég,
künn a szabadban zimankó,
kedvünk igazán nem jó.
Gondolatom messze száll
már most érzi a jövőt,
testem zsibongva várja,
a közelgő jó időt.
Hallom a szellő susogását,
érezem a nap langy-sugarát
amint lassan ébred az erdő,
simogatja a tavaszi eső.
Az erdő álmos ágait,
a Nap melege élteti,
a fák koronáján rügy fakad,
majd bimbó hasad.
Nemsokára virágban pompáznak,
az ágak akácvirágtól hajlanak,
illatuk a tavaszi széllel
messze száll a légben.
Az erdő megtelik élettel:
méhek ezrei röpködnek
egyikről a másik virágra;
zsongásuk titkokat rejt.
Mézes illattal az erdő tele,
méhek virágporral telve
szállnak vissza a kaptárba.

A szorgos méhcsalád
munkája nyomán készül
az aranyló édes méz:
a gyermekek álma.

(2007. december 21.)

Tavas

2007. december 21-ikén, egy hideg, zimankós téli estén kitekintettem az ablakon, a korai sötétedésben csupasz fák ágai az ég felé meredeztek. Ahogy elnéztem a zord téli tájat, gondolataimban már egy gyönyörű tavaszi kép tárult elém, amikor nyílnak a virágok, s erdő-mező zöldben pompázik. Vágyakozva gondoltam egy verőfényes tavaszi napra. Leültem a számítógép elé, s akkor született meg a **Tavaszálmódás** című versem.

Ősz 2008-ban

Elmúlt az idei nyár,
sok esővel, perzselő forrósággal.
Október elsejét mutat a naptár,
de a nap még melegen tűz ránk,
este is ontja langyos sugarát.
Máskor augusztus végén
a rét füve kiégve,
az erdő fái színesen tarkáltak,
intve bennünket az idő múlására.
Most a táj még a forró nyarat idézi:
a fák lombosítottai üde zöldben pompáznak
otthont teremtve a bennük tanyázó madárnak.
De a hajnalok már az ősze emlékeztetnek,
a reggeli hidegben dideregnek az emberek,
amikor munkába sietnek.
A változatos évszakok akár az életünk:
hol derűvel, hol szomorúsággal telnek.
Magam sem tudom, hová is tartozom,
meddig élvezhetem e csodás világot?
Meddig kell eltűnnöm
szeretet helyett a gyűlöletet?
Csak azt tudom:
életem napjait a szeretetnek áldozom,
és a Teremtőnek köszönöm,
hogy e szép világban
enged élnem, és
megleltem a helyem.

(2008. október 1.)

Őszi színek

Őszi estén

Hervadni kezdnek már az őszi virágok,
a nap nem perzsel oly' forrón, mint nyár folyamán,
de esténként jól esik sétálni egyet a parkba'
majd fáradtan hazatérni a békés lakásba.

Közben a konyhában fények ragyognak,
láng lobog a serpenyő alatt, étel fő benne,
illatától éhesen ül asztal mellé a család,
s vidáman csevegve várják a vacsorát.

Lassan elkészül az étel, édesanyjuk bőven
mindenkinek nagykanállal oszt a tányérjába.

Jóízűen kanalazzák a finomságot,
utána gyorsan kérik már a repetát.

Lassan fogy az étel, mindenki jóllakik,
tömvé pocakjuk, arcuk kipirul a lakomán.

Fáradtak, a legkisebb fiú nagyon álmos;
itt már a lefekvés ideje,
lassan elcsendesül a család.
Egyenként tisztálkodnak a fürdőszobában,
majd pizsamába bújva mondják el az esti imát,
szemük az álomtól lassan lecsukódik,
anyjuk homlokukra enyhe csókot lehelve
múlik el az őszi este, majd végre
ő is lepihenhet már!

(2009. szeptember 8.)

Anya lányával

Bolondos április

Azt mondják róla, bolondos hónap,
s ezt most bizonyította, mivel egész hóban
napsugaras kellemes tavasz volt,
s a hőmérő időnként 20 fokot mutatott.
Amíg nappaloként a Nap melegét élveztük,
éjszaka a hőmérő mínuszig lecsúszott.
Időnként enyhe szellő lengedezett,
majd a langyos tavaszi eső eleredt.
Mindez nem csoda már,
hiszen áprilist mutat a naptár!

Reggel borongós időre ébredtem, majd
buszra szálltam, aztán nemsokára
napsugárban úszott a láthatár,
parkokban már kinyíltak az illatos orgonák.
Ahogy haladt a busz, a mező mindenütt zöld,
helyenként hatalmas sárga repcetáblák,
és mindenhol színes virágzó gyümölcsfák...
Olyan, mintha a természet ünnepelne,
s bensőmben én is úgy érzem,
mert még ma áprilist mutat a naptár!

Mire Budapesten ügyeimet intézve
haladok a buszhoz, a Metróból kilépve
sietve kellett az esernyőt kinyitnom,
mivel a felhőben megnyíltak a csapok, s
kellemes tavaszi esőben folytattam utam.
Mire a busz elindult, már a betonjárdán
nagy szemekben sűrű eső bugyborékol.
Hazaérve a buszból kiszállva, már
megint tavasz volt, olyan, mint máskor,
ha áprilist mutat a naptár!

(2010. április 27. Buszon utazva.)

Enyhe szellő

Korán van még, enyhe szellő
fúj Keletről,
s mert rám süt a nap sugara,
fölébredek.

Szeretem a friss levegőt,
a tüdőmbe
mélyen szívom, mert ez éltet
engemet.

Ablakomon bekacsint a
napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök
ezután.

Felöltözve s megfésülve
jövök ki,
leülök az asztalomhoz
kávézni.

Fehér cipó, vajas kenyér
vár engem,
gyorsan eszem, s a munkába
igyekszem.

Künn az utcán tavaszt érzek,
már nyílik
a gyönyörű tulipán és
kankalin.

Szeretem a május havát,
tavasz van,
enyhe szellő suttog nekem
titkokat.

(2010. április 23.)

Ez a vers a Májusi szonett c. versem párja.

Ébenfa

...ágai közt madár dalol,
a nyári nap ránk ragyog.
Egymás szemébe nézve kéz a
kézben, csak te és én vagyok.

Körülöttünk szellő suttog,
a kispataokban víz csobog,
ezüsthallak ficáncolnak,
kell-e nekünk ennél jobb?

Hallgatjuk a szelő susogását,
egymás szíve dobbanását,
a csend sokkal többet mesél
ezer szónál, halk zenénél.

Felettünk az Esthajnal csillag
fénye betölti az egész tájat,
körülötte apró aranyrögök
sziporkáznak és röpködnek.

Mondd, a szívünk miről mesél?
Talán dalol a jövőnkéről...
örüljünk az életünknek,
mondjunk hálát Teremtőnek

a boldogságért-ajándékért,
ami körülölel bennünket:
a melengető napsugárért...
a kispatak csobogásáért...

lágyszellő susogásáért...
az étket adó földekért...
a zöldellő rétekért...
nyíló virágok illatáért...

röpködő madarak daláért...
Égen tündöklő csillagokért...
az életünkért, s mindazért,
amit Te adtál nekünk!

(2009. október 18.)

Júniusi zápor

Sétálni indulok ragyogó nyári nap,
melegben nézem a kirakatokat.
Dörgés ereje rázza meg a fákat,
ijedten húzom össze a ruhámat.

A derült kék ég beborul fölöttem,
fekete fellegből villám csap felém,
fal mellé bújok a zord idő elől,
ernyőmet a fejem fölé emelem.

Igen, süvít a szél a világ tetején,
amíg valaki ifjan felé lépeget,
pedig jön a zápor, mindjárt eléri,
de ő nem fél semmitől, merész ember!

Olyan az élet, akár a nyári zápor,
ezernyi villám csapkod az égen;
itt tombol már, körül se nézünk,
attól kell rettegünk, gyorsan elsodor.

Hömpölyög az árvíz, semmit sem kímél,
házakat-földet önt el percek alatt.
mint a rémálom, rombol le otthonokat;
embertömegek maradnak fedél nélkül.

Temérdek vizet hogy bírná nyelni a föld:
ami megállás nélkül zúdul a tájra?
Jajkiáltás hangzik szerte a hazában,
mi lesz velünk, új tanyára hol lelünk?

Senki sem érti, miért bünteti a népet,
haragos Istenünk miért sújt minket?
Vízözön után Noénak azt ígérte,
hogy nem bocsát reánk többé árvizet!

Igen, megígérte az emberiségnek,
a Földön nem lesz többé vízözön...
de mindez olyan régen történt, talán
már el is feledte, – vagy ki tudhatja? –
s a gonoszságért kapjuk büntetésünket...

(2010. június 28.)

Indián nyár

Szeretem ezt az évszakot, akkor is,
ha fúj a szél, sötéten felhős az ég,
felettünk még szép a táj, s tarka a
határ, ami engem megvigasztal már.

Ez az indiánnyar... amikor zöld még
a rét, puha pázsit ad a nyájnak étket,
tarka virágok közt szerelmes párok
sétálnak. Fáradt napsütésben csend

ül a tájon, már nem csivitelnek a
fecsképarók. Messzire elszálltak,
melegebb vidékre, ahol áttelelnek,
de tavaszra majd újra visszatérnek,

a fészkeket meglelik, rendbe teszik,
s a langyos időben tojásaikon ülve
kikelnek a kiscécskék. Anyamadar
bogarakkal eteti őket, felnőve majd

megtanulnak szállni. Légben röpködve
csicsergésükkel megörvendeztetnek
bennünket. S majd amikor újra eljön
az ősz, megint csoportba verődve

készülnek a hosszú útra, melegebb
vidékre szállnak, új otthonra lelnek!

(2010. szeptember 3.) Sikerlistára került.

Kirándulás egy nyári délután

Kirándulni megyünk – autóval,
italt töltünk nagy demizsonba,
ennivalót pakolunk kosarakba,
majd együtt indulunk el nótaszóval.

Odaérve a tó mellett megpihenünk,
árnyas nagyfák alatt megterítünk.
Kosarak tartalmát kicsomagoljuk,
körbeülünk a fűben, és falatozunk.

Melegen süt le ránk a napsugár,
ledobáljuk magunkról a ruhát,
beugrunk a tó vizébe fürödni,
milyen jó ott úszni és felüdülni!

Ha vonattal megyünk kirándulni,
kinézve a fák visszafelé futnak...
Látjuk, a faluban gulyát hajtanak
s a hangos kolompszót lehet hallani.

Kerülő úton megyünk ma este haza,
amikor majd lefelé hajlik már a nap.
Előttünk az országút tele libákkal,
gágognak, s hazafelé vígan szállnak.

A kis faluban megkondul a harang,
hangja felfelé száll a magasba.
Csendesen osonva eljő az este,
Égen az esthajnal-csillag ragyog.

A madarak is nyugovóra térnek,
az ablakokban kialusznak a fények,
elcsitul a határ, enyhe szellő leng,
az egész tájon béke ül és csend.

Autóban némán-fáradtan ülünk,
s élvezzük a nyugalmas perceket.
A motor halk surrogása mellett, (és)
gondolatban szebb napokról álmodunk!

(2010. február 20.) Sikerlistára került.

Kislány fehér ruhában

Kislány hófehér fodros ruhácskában,
könnyed táncot lejt orcáján mosollyal,
szoknyáján fodrok pörögnek a szélben,
mint a hópihék hideg téli fagyban.

Pántlikával megkötött szóke haja
a napsugárban aranyosan ragyog.
Táncot lejtő kislány üde mozgással
fáradt emberek arcára mosolyt fakaszt.

Oly szép a meleget sugárzó tavasz,
ünnepi köntöst ölt az öreg Földre,
a fagyos talaj hamarosan szikkad.

Fáradt emberek mosolya kíséri
a kislány táncát viruló fák alatt –
örömeiket égből angyalraj figyeli.

(2009. június 26.)

Májusi szonett

Korán van még, friss szellő fúj Keletről,
rám süt a nap, kinyitom a szememet.
Mélyen szívok tüdőmbe friss levegőt,
mert reggelenként ez éltet engemet.

Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután.
Felöltözve s megfésülve, jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár.

Tányéromon vajás kenyér, kakaó,
gyorsan eszem, sietek, a munka vár,
gyönyörű tavaszt érzek az utcán,

kinyílt már a kankalin és tulipán.
Szeretem a május havát, tavasz van,
enyhe szellő suttog nekem titkokat.

(2010. április 23.) Sikerlistára került.

Mesél az erdő...

(Szonett-trió)

1.

Míg ősfák alatt az erdő megpihen,
fenn a fák tetején madár dala száll...
s kismadár serege tátja a száját,
alant zöld békák sokasága brekeg.

Csendesen zsong az erdő, ha szél támad
mókusok ugrálnak, a gally megreccsen,
hangyaraj nyüzsög sietve fatörzsön,
hátukon hordozzák nagy bábjaikat.

Enyhe szellőtől levelek zizegnek,
a nyár éltető melegét siratják,
nekik már őszi levelek üzennek.

Pengeti a tücsök hegedű húrját;
fenn az ág tetején kacsint a bagoly,
s vidáman még egyszer nagyot huhog.

2.

Óh, milyen jó erdőben veled járni,
míg a sas felszáll, fel a magas égig,
kiterjesztett szárnyát, erős lábait
fészkében megcsodálják fiókái.

Gallyak ropognak a lépteink alatt,
fák ágain madarak pihennek,
katicabogár-raj sietve röpdös,
s búsan szól a fán egy özvegy madár...

Csitt... hallgatom, hogy az erdő mesél...
madarak halk dala csendben kíséri,
talpunk alá falevelet hord a szél...

Méhek a virágok közt döngicsélnek,
gondosan összegyűjtve a virágport,
hazaszállnak, s gyűjtik az édes mézet.

3.

S mi ketten csendben egymást átkarolva
sétálgatunk az ősfák ágai közt;
s hallgatjuk: mit mesél nekünk az erdő,
míg balzsamos illatok felénk szállnak...

Szívünk hevesen ver, szerelmünk éled,
ennyi csodát megélni nem reméltük,
szép fejed hajtsd a vállamra és nézz a
szemembe, tudjam, Te mit üzensz felém.

mit mesélt az erdő, este elmondod –
csendesen, halk zenészó mellett – egymást
átölelve várjuk a pirkadó hajnalt.

Lélekben felszállunk a fellegekbe,
ott ülünk ketten a Göncölszekerén,
s álmunknak többé sohasem lesz vége!

(2010. október 20.)

Naplemente az Ipoly utcai fák fölött

Halad a Nap Nyugat felé
ajtóm előtt állva
csodálom a naplementét.

Mindig újabb képet látok
s elbűvölve nézem a
hegy felé kúszó napkorongot,
az Ipoly utcai fák fölött.

Most elindul lefelé lassan,
a percekét számlálom,
a napkorongot még egészben látom.
Sötétlő felleg borítja felső részét
benne napsugarak vibrálnak,
fölötte tarka színfoltok kergetőznek
az Ipoly utcai fák fölött.

A napkorong egyre lejjebb ér,
alsó felét a fák eltakarják,
fölötte vígan kergetőznek a felhők.
Lassan csend borul a városra,
kigyúlnak az utcai lámpák;
a Nap fáradtan elbújik a hegy ölelő karjába
az Ipoly utcai fák fölött.

A Nap halvány pírját nézem,
ami még visszanéz utána –
a csend megpihen a fák tetején,
s én tovább csodálom a sötétedő tájat,
– mert láttam a csodát:
a mindig változó naplementét
az Ipoly utcai fák fölött.

(Balassagyarmat, 2009. április 5.)

2009. pályázaton e versemmel Art-díjas költő címet
nyertem el. A kiadott díj a Batsányi-Cserhát Művész kör
hitelesített, hivatalosan bejegyzett díja.

**Naplemente az Ipoly u. fái fölött –
Hatás Emese fölvétele**

Ne hunyd be szemed

Nézz körül, ha télen
hófehér takaró
borítja a tájat.
Az élet most pihen.
Ne hunyd be a szemed!

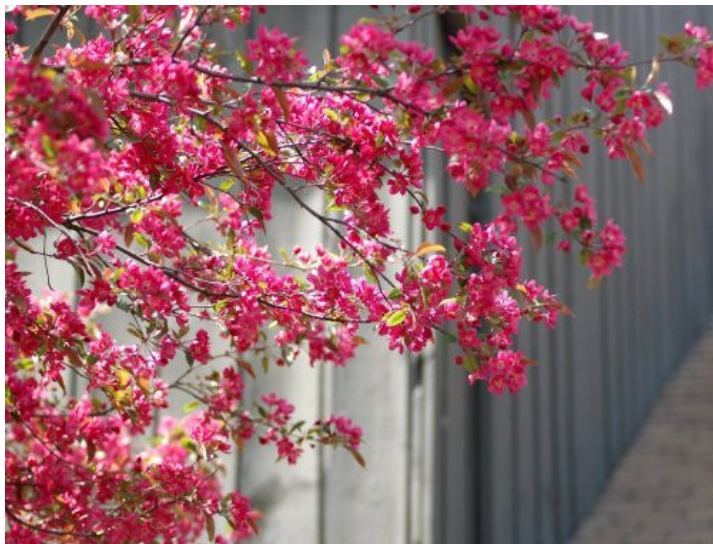
Tavasszal indul az élet,
kizöldül a határ,
feléled a természet;
nyílik a pipacs, tarka a rét.
Ne hunyd be a szemed!

Eljő az érlelő nyár,
hajladozik a búzatenger,
a fán gyümölcs érik
mindenütt virul a határ...
Ne hunyd be a szemed!

Az ősz lassan beköszönt
a hajnalok hűvösek,
az erdő színpompát ölt;
élvezd a munkád gyümölcsét!
Ne hunyd be a szemed!

Ne hunyd be a szemed,
inkább éld az életed!
Nézz körül, oly szép a világ,
minden évszak szépségére
nyissad rá a szemed!

(2008. december 16.)

Nyár elején – Haiku

Tavaszt szeretem,
mert éled a természet,
színes a határ.

Jönnek a fecskék,
javítják a fészkeket,
tojást költenek.

A gólyacs család
a kéményen fészket rak,
békát ebédel.

De szép ez a nyár
égető a napsugár
jó fürdésekkel.

Múlik már a nyár,
mindnyájan megizzadtunk
nagy forróságban.

Nemsokára ősz –
erdők lombosára színes
szívet melenget.

(2009. június 5.)

Nyári délután

Fürödni autóval megyünk,
üvegekbe bort töltünk,
ennivaló kerül a kosárba,
elindulunk dalolva.

A nagy tó mellett megpihenünk,
árnyas fák alá ülünk,
a csomagokat bontogatjuk,
jóízűen falatozunk.

Vidáman süt ránk a napsugár,
ledobáljuk a ruhát,
tóba ugrálunk megfürödni
– milyen jó ott felüdülni!

Amikor kirándulunk vonattal,
a fák visszafelé futnak...
Faluszélén gulyát hajtanak,
halljuk, ahogy kolompolnak.

Kerülő úton megyünk ma haza,
ha lefelé száll a nap.
Az országút libákkal tele
hangosan gágognak.

Megkondul a falu harangja,
hangja száll a magasba,
nemsokára leszáll az este,
mi sietünk hazafele'...

(2010. február 19.) Sikerlistára került.

Nyírjesi tavak

Színes varázslatok

Csodálatos tájat látok,
amerre járkálok.
Télen havas tájon
csilingelő szánon
kacagó gyermekek
a Mikulást várják.

Tavasszal zöldgyepen
összesimulva a párok
ibolyázni járnak,
fehér akácvirág
ontja bódító illatát,
nyáron virágszirmokkal
terítve a határt.

Ősszel ablakon át
rozsdabarna fákra
fáradt-zöld ágakra,
színes erdőre tekintek.
Látok szerelmes párokat,
amint lehullt avaron
andalogva járkálnak.

Az erdő színpompáját
nézem, ősznek elmúlását;
amikor mind lehullanak
az őszi falevelek,
velük együtt múlnak el
szemünket kápráztató
színes őszi varázslatok...

(2006. november 26.)

GYEREKEKNEK

Bicikli

Nyurga kislány apja biciklijén
hosszú lábaival jobbra-balra kalimpál.
Egyedül felülni sem tud rá,
– csak segítséggel – mert ez férfi-kerékpár.
De ha már rajta van, lehajtja az útra,
sebesen halad a másik faluba.
Nagyot néz reája szülei barátja,
mikor megérkezik, mivel a nap már
lassan nyugovóra jár.
Otthon keresik, aggódnak érte,
hová mehetett ilyenkor este?
Egész sötét lett, mire hazaért,
ezért az útjáért otthon nem dicsérték,
de neki a kirándulás mégis örök emlék.

(2009. február 15.)

Kiscica

Csendesen
nyújtózva alszik a kiscica.
Hosszasan pihenve nyújtóztatja
lábát, meggörbíti hátát,
nagyot ásít,
majd kinyitja
a szemét, nyalogatja szőrét,
mancsával mosakszik, hegyezi a körmét.
Ha fényesre nyalva tiszta
a kiscica, sétál a szobába’.

Simogatja gazdája,
hálából dorombol, ugrándozik,
játszik. Tejecske a tálban, cica
eledele, nyelvével lefetyel,
pocakja megtelt.

Ilyen a kiscica
élete, amíg felnőtt. Aztán lesben
áll egérlyuk előtt, majd megfogja
az egeret. Büszkén viszi haza,
játszadozik vele,

cicamama dicséri.
Ilyen az állatok élete.
Az egér a macskának játék.
Ám a kisegérnek nem játék, inkább
tragédia, és szomorújáték.

(2008. június 10.)

Két cica

Kutya-macska barátsága

Zsemlyeszínű Bundás kutyus
magában él, unatkozik.
Az udvarban csak sétálgat,
jól éldegél, őrzi a házat.
Gazdája egy alkalommal
macskát hoz a karjaiban.
Mint egy kis vakarcs
akkora az egész cica.
Semmi mást nem is tud,
ha simogatják, dorombol.
féltékenyen figyel Bundás,
a vakarcsot mért babusgatják?
A cica azonban hozzámászik
kis mancsával vele játszik:
a kutyus fülét ide-oda huzigálja,
szőrét össze-vissza ráncigálja.

*

Mit talál ki a kis ebadta?
– Bundás magában gondolja. –
Ezért körbeszimatolja,
lábaival továbbtologatja.
A cica nem ijed meg tőle,
fölugrik a feje tetejére.
Elfárad, s akkor csendesen
dorombolva ott alszik el.
Bundás pislogva figyel,
nem akarja álmaiban zavarni,
ha elfárad, szuszogva,
ott alszik el alatta.
Fölébredve, anyáskodva nyalogatja,
lassan barátságot köt vele.

Jobb így békességben élni,
mint egy kiscicával haragban lenni.

*

Csak azt nem értem meg,
miért mondják az emberek:
kutya-macska barátságban nem élhet.
Miért gondolják makacsul úgy,
hogy a macskák meg ebek
egymás mellett másként nem,
csak ellenségként élhetnek?

(2008. december 16.)

Hóember

Lenn a téren
sok gyerek
nagy munkába belekezd,
lapátokkal összegyűjtve
a hóbuckákat görgetve
a tér közepére
rakják a havat halomba,
ha megnő egy méterre
gömbfejet tesznek tetejére.
Répából lesz orra,
szénből a két szeme
szája megrajzolva.
Kezet-lábat formáznak,
kalapot hoz Juliska
Pistike vesszőből
virgácsot tesz kezébe.

Ha elkészül a hóember,
örülnek a gyerekek
ugrándoznak nevetve
kezüket összefogják,
köré-állva bámulják.

(2007. december 6.)

Hull a hó

Nagy pelyhekben hull a hó!
Jaj be jó!
Hegyoldalon felfelé a gyerekek
szánkót húzva szuszognak
és nevetnek.
Ha felérnek a tetőre
szánra ülve,
boldogan sikongva;
köröskörül le a lejtőn
gyerekekkel megrakodva
fut a szánkó!
Hej, be jó!

(2007. december 6.)

Mikulás

Itt a tél, jaj de
hideg odaki'.
Zúzmara a fákon
mit mesél az erdő?

*

Mit tesznek a gyerekek?
Várják a havat-hideget.
Kinéznék az ablakon –
– ó be jó,
mily csillogó,
ha pelyhekben hull a hó,
lesz belőle hógolyó.

*

Ott sétál kint nagyapó,
nem nagyapó,
inkább Mikulás
vagy Télapó?

*

Csengő szánon érkezik,
rénszarvassal húzatja.
Szánkója jól megrakva
tele minden jóval:

*

Cukorkával, dióval;
mézes sütit, csokit is
rakott egy zsákba
elhozza a szánon.

*

Körbejár a Mikulás,
figyelemmel nézi,
hol élnek a gyerekek?
tisztítják-e a csizmát?

*

Itt meg amott az ablakba'
Ki van rakva sok csizma.

*

Hóapó fékezi a szánkóját,
lassítja rénszarvasát.
Nemsokára, megállnak
megpakolják a sok csizmát.

*

Bent a meleg szobába'
aluszik Jancsika meg Juliska.
Reggel korán fölkelve
a sok csizma minden jóval tele:

*

Szaloncukor benne
csokis mogyoró,
piros alma, bojtos sipka,
meleg sál és kiskabát,
egy-két aranyozott virgács.

*

Jancsika és Juliska
bontogatja a csomagot,
Ígérik, hogy jók lesznek,
szót fogadnak, apának-anyának

jövőre is ünnepelni akarják
Mikulás-bácsi névnapját.

(2007. december 6.)

Kismacska-iskola

(egér-sors)

Ahogy a kismacskák megszületnek
cicamamák nevelni kezdik őket.
Maca-cicánk egyik nap kisurran az udvarra,
nagykéménynél figyel, hol az egér lyuka;
nemsokára egérrel a szájában ér vissza.
Kismacskája csodálkozva figyel
– az egeret ő még nem ismeri –
macska-mama a földre elé leteszi.

Kisegér össze-vissza szaladgál,
de elmenekülni nem tud már.
Maca-mama cicájának mutatja,
a kisegeret hogy kell – jobbról-balról
pofozgatni – mancsaival finoman.
Kismacska csak ámul és bámul:
– az egeret mindketten figyelik,
eleresztik – de elfutni nem engedik.

Kölyökmacska nagyot ugrik örömébe'
hogy ilyen jó játék hullott az ölébe.
Kisegér ijedtében mozdulni sem bír,
érzi, a játéknak mindig az a vége:
el nem engedik, kegyelmet hiába kérne;
a hóhérjai őt kegyetlenül kivégzik.

Mert egér a macskának játéka-eledele;
az egérnek nem játék, hanem a végzete.

(2009. május 3.)

Cicamama kosárban és a kis Gigi

A kotlós

Kotkodács-kotkodács!
Minden napra egy tojás!

Tyúkanyó a kerti bokorban
valamit gondol magában,
körmével a földet kapirgálja.

Kotkodács-kotkodács!
Tojásait a mélyedésbe rakja
naponta gondosan takargatja.

Kotkodács-kotkodács!
A tyúkanyó kotkodál,
összegyűlt már húsz tojás,
lecsendesül ekkor már.

Kotty-kotty...
ül a fészkén naphosszat
néha feláll, eszik-iszik,
aztán tojásain ül megint.

Kotty-kotty...
magában mondogatja,
amíg a tojásokat mozgatja.
Vajon ezt hol tanulta?

Kotty-Kotty...
Lassan telnek napjai,
míg tojásait melengeti.
Huszonegy nap az idő,
amíg egy kiscsibe kijő.

Patt-patt...
tojások már pattognak
egy-kettőre kibújnak
a puha-pelyhes jószágok.

Csipp-csipp...
Csipognak, járkálni tanulnak,
aranyszínű ruhában
izegnek és mozognak.

Csipp-csipp...
tipegnek és topognak
apró csőrrel esznek-isznak,
teli beggyel totyognak.

Kot-kot...

Tyúkanyó terelgeti-nevelgeti,
tanítgatja, óvja utódait,
féltevé védi a csibéit.

Krú... Krú...

Ha vést érez, ijedten
szárnya alá zárja a csibéket,
mind a húszan ott lapulnak alatta
mert ez a csibék otthona.

(2008. február 21.)

Gerlepár

Ablakunk előtt magas nyírfa áll,
tavasszal árnyat adó ágak tövén
fészket rakott egy gerlepár.
Ülnek csendesen, költik a tojást,
lombok közt rovar után röpködve
vígán turbékolnak minden délután.

Súlyos felhők tornyosulnak körben,
az ég alján villámok cikáznak,
mennydörög az ég, félelmes erővel.
Bezárkózunk, szél veri ablakunk;
tombol az orkán, a fákat csapkodja,
törzsüket könnyedén meghajlítva.

Ablakon kinézek aggódva a fára:
ahol a gerlepár összebújva,
az ítéletidő végét várja.
Elvonul a vihar órák múltán,
örvendek, mert még a gerlefészek
ott áll a helyén, a fatetején.

Másnap ismét tornyosul a felhő,
vihar tombol körben kegyetlenül,
mint dézsából szakad le az eső.
Fa ágát pusztító szél rengeti,
nem kímélve madarat sem embert
durván szétzilálja a gerlefészket.

Reggel a madarak otthona szétzilálva,
ágai egymástól széthúzódva
madár nélkül maradt elárvulva...

Sehol sem leljük a madárkákat,
se a tojásokat... Hová szálltak?
Nekünk ezután már nem turbékolnak?

Hová repült a hontalan gerlepár?
Most hol siratják el, hol gyászolják
a tojásokban holt fiókáikat?
Visszajönnék-e még? Hol épít'nek fészket?
Hol lel új tanyára a két madár...
Turbékolnak-e még nekünk ezután...?!

(2007. június 23.)

Madárfészek

Gólyák

Itt a tavasz, jön a nyár, megjött már a gólya-pár.
Háztetőnkön, a kéményen gólyafészek készülöben.

Hozzák-viszik az ágakat, javítgatják fészküket.
Amikor majd elkészül, gólyamama tojásra ül.

Ötre nő majd a család, ha kibújnak a fiókák;
gólyaszülőök útra kelnek, ha éhesek a kisgólyák,

rétek fölött keringenek – kígyóra-békára lesnek,
a magasból lecsapnak, szegény béka meglapul

a gólyamama szájában. Nagyra tátva csőrüket
a kisgólya növendékek vígan várják ebédjüket.

Lassan-lassan megnőnek, nemsokára repülnek,
megtanulnak légben szállni, békára-egérre vadászni.

Ha eljön a hideg ősz, gólyacsapat edzést tart.
Nem bírják a hideget, költözködni készülnek.

Csapatokban szállnak majd melegebb délvidékre,
ahol másik otthonuk várja őket évről-évre.

Ott télen sem fűtenek; napsugártól melegednek,
új hazában jövő nyárig békességben élhetnek.

Akkor ismét útra kelnek, hozzánk visszarepülnek,
ha melegen süt ránk a nap, örömmel várjuk jöttüket!

Milyen jó a gólyáknak!

(2008. július 3.)

Alkonyat

Udvarunkban szomorúfűzfa
karjait a földig nyújtja.
Leveleit lengeti a szellő,
ágai közt madárfészek,
benne fiókák pihennek.
Csiripelnek naphosszat,
szájukba kapják a falatokat.

Lombok alatt a napsugár,
sűrű levelei közt vibrál.
Hamar eljő az alkonyat,
Kismadarak elnyugodnak.
Anyamadár az éjszaka
a fiókáit melengeti,
szárnyaival befedi.

Nyugat felől a felhőben
fáradt nap már lemenőben.
Lassan csend borul a tájra,
mindenki álmát alussza,
várja a szebb holnapot,
amikor a felkelő nap
felettük, és Hazánk
egén is, újra felragyog!

(2008. február 21.)

Augusztus végén...

Hiába zöld a táj, már búcsúzik a nyár...
hiába pompázik virágoktól a határ,
eljött az ősz már...

Szárnyukat bontják a fecskefiókák,
a házak körül repülni tanulnak,
vígán csivitelnek...

Búcsúznak a fecskék, szállva-körözve,
csapatot alkotva, nagy útra készülnek
itt hagynak bennünket.

Hosszú úton repülnek, ismeretlen
tájak fölött – itt-ott megpihennek,
minket nem felednek.

Gólyák is elmennek melegebb tájra,
gomolygó felhőkben fáradtan szállva
érnek új hazába,

ahol melegebb égtáj lesz otthonuk.
Hideget nem bírják, ezért vándorolnak
el a költöző madarak.

Füsti fecskék már nem csivitelnek,
ereszalján maguk után – nekünk
üres fészket hagynak.

Kéményeken a gólyafészkek kiürültek,
ez évben nekünk már nem kelepelnek;
csendes lett a táj...

Nem tehetünk ellene, ez az élet rendje.
Vigasztaljon minket, hogy jövőre
ismét visszajönnék.

(2010. augusztus 24.)

ELMÉLKEDÉS-EMLÉKEZÉS- ELMÚLÁS

Ilyen vagyok

Egy rokkant ember fohásza

Ilyen vagyok.

Ilyennek születtem.

Engem a Jóisten teremtett ilyennek.

Bennem is érző szív lüktet

amely fáj, – ha megbántanak,

ha velem gúnyolódnak,

ha nem értenek meg az emberek.

Kérlek benneteket, ne bántsatok,

hanem értsetek meg engem,

és tudjátok meg mindnyájan,

hogy én ilyen lettem!

S ha ezt megértitek,

akkor boldogan dobog az én szívem!

*

Értsetek meg engem, akkor

boldog vagyok és elégedett,

ha szerettek és megértetek,

akkor jól érzem magam én is köztetek,

s mindnyájatoknak megköszönöm!

(Leírtam 2008. július 11-én,

hajnalban, 4 órakor.)

Megbocsátás?

Akkor jut eszünkbe,

mit kellene tennünk,

amikor már késő.

Ha szeretteink örökre itt hagynak bennünket,

ahonnan többé vissza nem jöhetnek.

*

Emlékszem, amikor a kezét szorosan fogtam,
fájdalmát én átvenni akartam,
keszkenőmmel letöröltem szeméből könnyét,
nem akartam látni kínját, szenvedését.
Nemsokára betegen várt megint,
látogatóba siettem hozzá vigasztalni,
gondját viselni:
mosdattam, fésültem, étellel kínáltam.
Arra kért, ha legközelebb megyek hozzá:
azt vigyek neki, amit szeretne enni.

*

Örömet akartam neki szerezni.
Korán hajnalban mikor bekopogtam,
már sivár, üres házban találtam magam.
Elkéstem volna?
Miért nem vár engem?
Ilyen sietősen örökös magányába
miért ment el?

*

Akkor jut eszünkbe,
mit kellett volna még tenni,
amikor a bánat már késő:
ha szeretteink lelke oda száll,
ahonnan vissza nem jó soha már.
Hiába – bármilyen nagy a bánat –
ezen nem tudunk segíteni!
De annyit tehetünk,
hogy imádkozunk értük!

(2009. július 29.) Sikerlistára került!

Szegény poéta

Kinek nincsen munkája,
kiürül bukszája.
Csak dohányja marad neki,
amivel pipáját megtömi.
Meggyújtja, és szívogatja,
a füstjét eregeti...
Pipa füstje gomolyog,
hideg-rideg szobájában
gomolygó füstkarikáit
elmerengve figyeli.
A sűrű dohány füstjétől
az agya kiürül.
Lassan jó az alkonyat,
a poétánk jövőjét
fölborítják a füstkarikák.
Gondolkodik, mit tegyen?
Munkája-pénze nincsen.
(Hoppá!)
Jó ötlet villan agyába,
hogyan verseit felkínálja,
gyorsan indul útjára.
De a költeményei
sem kiadójának,
se másnak nem kellenek,
a versei most is
árván – a fiókjában hevernek.
Ezennel elvégeztetett!
De mit tehet egyebet?
Már indulhat koldulni,
vagy akár kukát üríteni...

Dideregve ballag hát haza,
a fűtetlen szobába,
ahol emberfia nem várja.
Lakása ajtajában
csak hűségese kutyája
és a macskája várja;
(ők is csak azért,
mert étke kérnek tőle),
s most azért dörgölődnek
oly' szorgalmasan hozzája!

(Miskolctapolca, 2009. július 17-22.)

Miskolctapolcán nyaraltunk múlt nyáron, az Irodalmi Rádió szervezésében,
ahol naponta – délután vagy este – egymás alkotásait hallgattuk,
erre az előre megrendelt versekkel-novellákkal készültünk.

Egyik irodalmi estén könyvbemutatókra került sor,
az én Sokáig integettünk c. kötetemre is,
ami sajnos, elég rosszul sikerült.

Amikor sor került rá, és a novella felolvasóját szólítottam volna, meglepve
hallottam, hogy erről megfélekedtek, pedig levélben ígéretet kaptam rá.

Ott álltam szinte elnémulva, mivel nem vagyok rögtönző-szereplő.

Kárpótlásul az előző estére készített két versemet szerettem volna
elmondani. Tudom, mások is jártak így, mindenkire nem jutott

idő, mert egy kisebb társaság – leginkább gyermekded

(csiga- és más, gyerekeknek szóló) meséket

akart hallgatni – s az enyémet leszavazták.

Kimaradt a műsorból az itt olvasható,

Szegény poéta és Álmodik a költő

című versem

– ami engem nagyon elszomorított –,

mivel Miskolctapolcán írtam, a felolvasó estre.

Álmodik a költő

Álmodik a költő – a szeme még lezárva –
íróasztalnál ül – mint a valóságban
s a gép monitorján verssorait látja.

Szeme lassan rebben, pirkad már a hajnal,
a költő érzéke és agysejtje hamar beindul,
s úgy ébred most is, álmaira gondol.

Ágyából fölkelve felhörpint egy kávé,
elmélázva nyitja a számítógépét,
s íróasztal mellett elfoglalja helyét.

Ahogy szemüvegén a képernyőt nézi:
– mint álmában a sorok, ott is olyanok –
szavakból lesznek mondatok, majd verssorok.

Gondolatban szavak gyorsan előjönnek,
de nem nyugodnak – soraiból a költő,
mint a bűvész – szakaszt varázsol elő.

De a költeményből semmi nem hiányzik,
mivel a gondolatból versek születnek,
s elégedett, ha az olvasóknak tetszenek.

(Miskolctapolca, 2009. augusztus 17-22.)

A balatoni ház...

Balatonkenese-üdülőtelep, Botond utca 9.

Gondolatom a múltba visszaszáll
oda, ahol dombtetőn állt a ház.
Nézem a megkopott fényképeket,
sorban kattintgatom a gépemet.

Szemem egyikről a másikra téved:
szüleim a ház előtt egy padon ülnek,
apám olvas, könyvet tart kezében,
anyám mellette kötöget csendesen.

Körülöttük a kert csupa virág:
írisz-rózsa és margaréta nyílik.
Nyugodt nyári délután... és madár
dalol mellettük – a nagy diófán.

Apámat látom egy kopott képen,
a ház alapját ássa, mély árok szélén,
fáradtan, ásóval kezében áll,
megtörli verejtékező homlokát...

Az építkezés előtt készült képen
nagy gödör tetején a három bátyám
– a ház alapját ássa, kemény munkával –,
ahol majd a családi otthon áll.

Egy kattintás a gépen: szüleim
a csodás tájban gyönyörködnek,
ahonnan a Balaton felszíne
Badacsonyig látszik tiszta időben.

Színes fotón a nagyszülők állnak,
körülöttük mosolygó unokákkal,
nyakukba akasztott úszógumival,
megpakolva nagy csomagokkal...

Kedves emlékeim élednek újra:
a felső kertben készült fotókon
vidám társaságot örökítettek meg
egy délutáni szalonnasütésen...

Apám a lépcsőzetesre kialakított
kertjében termett borral kínálja a
felnőtt vendégeket. Váltom a gépet...
s mennyi kedves emlék jelenik meg:

Balaton-parti strandon unokákkal...
hajó fedélzetén a nagycsalád...
vidám játék a homokozóban.
Másik képen fűben ugráló béka...

aztán egy kislány keserves sírása...
a tó vizén az Ezüsthíd csillogása...
alkonyati Aranyhíd ragyogása...
Óh, boldog mosolyok, vidám napok!

Aztán ők elmentek... elárvult az
otthonunk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. A másik képen
törölgetem szememből a könnyet,

s ha arra visz az utam, mindig
siratom a drága jó szüleimet,
az elárvult, meleg családi fészket,
s az örökké fájó szép emlékeimet...

(A vers készült: Szigliget felé a vonaton,
2008. szeptember 8.) Sikerlistára került!

Szüleim Balatonkenese-üdülőtelepi házuk előtt, 1958.

Elmélkedem

Két kezem imára kulcsolom,
behunyom szemem, és imádkozom:
Sok gondja van mostanában a népnek,
mégis remény éltet: hogy jobb lesz az élet.
Kárpátok övezte őseink hazáját –
magyarság itt élt már ezredéven át.

Egyszerűségben élt egykor a nemzet,
vadászattal szerezték meg az étket.
Ősanyáink nem automata-gépben
mosták a ruhát, nem félkész étellel
várták a ház urát. Mégsem keseregtek.
Mindig azt cselekedték, amit kellett.

Egyszerű kunyhóban a sok gyermek
nem a tévé mellett nevelkedett.
Gond nélkül éltek, nem vártak csodát,
mit kellett tenniük, mindig tudták.
Ha betört az ellen, sok küzdelemmel,
minden épkézláb férfi harcolni ment,

pajzzsal, éles karddal védték a hazát,
mégis, néha elvesztették a csatát.
Olykor elpusztult kunyhójuk, vetésük,
kihalt a nemzet apraja és nagyja,
de amikor elvonult az ellen,
búvóhelyükről előmerészkedtek.

Utána megint elindult az élet,
királyaink idegenből mestereket
betelepítettek, kik hazát cseréltek,
s e hazában új otthonra leltek.
Keveredett vére a haza népének,
de az országot együtt építették;

vetettek-arattak és építkeztek,
a kicsi hazában békességben éltek;
a magyar honban élt sokféle ember,
nem utálták egymást, mind megfértek.
Imádságom közben az jutott eszembe:
miért gyűlölik egymást most?
– nem fér a fejembe’.

Hová lett mára a keresztényi szeretet?
S azt ki tudná mostanában eldönteni:
kevert népben ősmagyar van-e még?
Aki nem az új vezérét csodálja, –
azokat mind ostobának kiáltja.
Még barátok közt is előfordul:

ha nem politizál, vagy más a véleménye,
ha saját vére is, a család szégyene,
akkor már nem mondják magyarnak
azokat, akik nem is akarnak
hiába szenvedni, hanem már végre
– békeességben szeretnének élni!

A harcot most a hatalomért vívják,
hogy négy év múlva ki kerüljön „trónra”,
azért tűzzel-vassal ellentétet szítnak,
tán' azért, mivel uralkodásuk alatt –
jót tenni népükért elmulasztottak?

– Ki tudja miért, –
de elfeledték, mik a teendőik...

Ha politikusaink ezt megértenék
és acsarkodás helyett összefognának,
egymásnak kezet nyújtanának,
ha mindnyájan népük-országuk javán
munkálkodnának, könnyebb volna
dolguk nekik, ők is érezhetnék:

elért eredményekből részüket kivették.
Nem kellene ciklusonként mindent
lerombolni, elért eredményeket ócsárolni,
négyévenként mindent előlről kezdeni.
Inkább azon munkálkodnának,
hogy minden embernek az országban
legyen étke, kenyere és munkája,
ne éhezzen többé senki e hazában.
Kinek háza telve kényelemmel,
mindig tele a hűtője-kamrája,
meleg kerti medencéjében fürdik,
nem dolgozik, inkább szórakozik,

kényelmes repülőgépen utazik,
mert van bőven fölösleges pénze.
Gazdagok a tengerparton élvezik
a létük, unatkozva költhetik a pénzük'...
– Azt kérdezem: vajon ők boldogok? –
Mindnyájan elégedettek a gazdagok?

Ha ők néha arra is gondolnának
– ahelyett, hogy szemüket behunyják –
rászoruló honfitársuknak adakoznának,
ha segítenék a hajléktalanokat,
és elesetteket, akkor minden este
jóérzéssel hajtánák álomra fejüket.

Tekints ránk Istenünk, azért imádkozunk:
szánd meg szegény nemzetünk,
adj értelmet mindig vezéreinknek,
érezzék mindenkor a kötelességüket.
Akkor jóra fordulna a magyarok sorsa,
ha szegénynek is tele lenne a gyomra.

Mindenkinek lenne kenyere-munkája,
és senki nem koldulna a magyar hazába'.
Imára kulcsolva kezeim, kérlek
Istenem, hallgasd meg imánkat,
hogy óhajunk ne maradjon álom!
Legyen boldog minden ember,
és gyűlölet helyett a keresztényi
szeretet éljen e honban, mindenkiben!
Magyarok Istene, add, hogy így legyen!

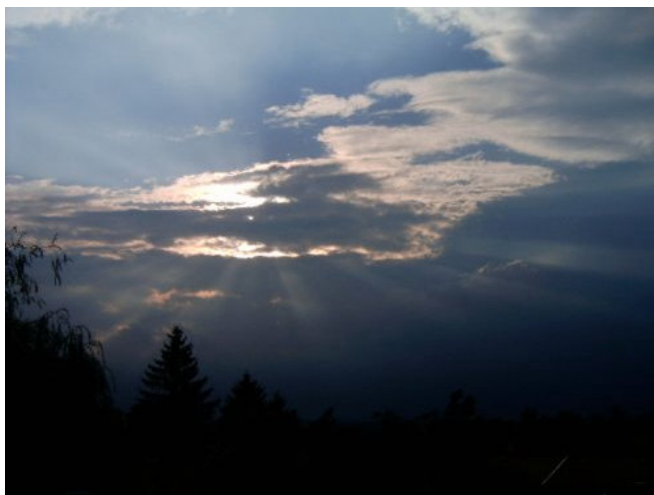
(2008. június 28.)

Fekete fellegek

Hegyek felől tornyosulnak nagy fekete fellegek,
összehúzó a kabátom, a hidegtől szenvedek.
Záporosó gyötri az én szenvedő testemet,
csak a jó Ég gyógyítaná meg a fájó lelkemet.

Mély bánat dúl a szívemben, elhagyott a szerelmem,
örök hűséget fogadott, nem tartotta be nekem.
Napjaim szomorúak, vigasztalhatatlan vagyok,
az élettől én már semmi szépet-jót nem várhatok.

(2010. április 26.) Sikerlistára került!

Sötét fellegek, Hatás Emese (unokám) felvétele

Felszállni, mint a sólyom...

Az egekbe
szeretnék felszállni, akár a
sólyom
– szélesen kiterjesztve szárnyaim –
az öröklétbe!

Öröklétbe?
Miért sietni oda? Várni kellene!
Várni még,
itt a Földön lesz bőven elég
dolgunk!

Dolgunk
lesz bőven, a nélkül megélni
nem lehet.
Itt még sosem tudtunk eleget
pihenni.

Pihenni
szeretnék, mert hallom fentről
a hívó szót,
hárfák gyönyörű halk pengető
zenéjét...

Hárfák zenéjét
hallgatni kellene, mert elfáradtunk.
Tudnunk kell
mi lesz, ha csak lazálunk lustán
henyélve?

Henyélve...
tölteni időnkét ugyan biztosan
jó érzés.
De miből él az ember? Abból 'mit
szerez munkával!

Munkával
keresni meg javainkat, ami kell a
családnak,
hogy legyen asztalunkon mindig friss
kenyér.

Kenyér,
ami táplál, és életet ad nekem, s
mindnyájunknak.
Gondoskodni kell arról, hogy lelkem
szárnyaljon...

Szárnyaljon,
mint a sólyom, s oly magasba repülve,
ahol elmém
szabad, mint a madár, mely fenn lebeg
az Egekben!

Egekben
lesz időm hallgatni a hárfák zenéjét,
ahol angyalok
tálalják fel majd az étkeket, de már
nem úgy, mint élő embernek!
(A lelkemnek?)

(2009. október 7.)

Hajnali álmodozás

Esthajnalon álmodozom:
álomban orcádat látom,
arcodon a nyíló rózsák
könnyeidtől harmatosak,
s boldogságtól égő szemed
szerelemtől meg-megremeg.

Oly' boldogság tölt el engem,
ha szeretet ég szívemben.
Nem engedem ezt az érzést,
együtt élnék vele mindég.
Olykor veled álmodozom,
éjjel-nappal-pirkadatkor.

Bűvös szóval szolongatlak,
szeretetem, mint egy patak:
jóérzésem sosem fogy el,
tüzes lángok égnek bennem.
Forró szívem a lelkeddel
mint a mély kút, mindig telve.

Nem ismerem a haragot,
mindig józanul gondolok
rád, mert én teérted vagyok,
akkor is, ha nem akarod:
szeretetben, békességgel,
tisztá szívvel, jó érzéssel.

(2010. január 28.) Sikerlistára került.

Kié a haszon?

Dolgozhatsz üzemben-gyárban,
ahol jól végzed a munkád;
hiába vagy kiváló vasmunkás;
földeken termelsz kukoricát;
vezethetsz hatalmas kamiont;
lehetsz gazdag úr sofőrje;
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.

Takarítani is elszegődhetsz,
ahol éjjel-nappal gürcölsz;
utcán söpörheted a szemetet,
s hiába tiszta a környezet;
gazdaságban nevelhetsz állatot,
hiába végzed jól a dolgodat;
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.

Írhatsz regényt, költhetsz verset,
kiadni rá pénzed sosem lesz;
taníthatsz iskolában gyereket,
ülhetsz irodában asztal mellett,
egész nap dolgozol számítógépen,
még ha főnöködnek megfelelsz,
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.

Ezért aztán hiába tudod: még ha lelked kilehelnéd:
munkádból tisztességgel meg nem élsz,
mert amíg kapitalistának dolgozol,
sosem lesz tiéd a haszon!

(Készült: József Attila: A tőkések hasznáról c. ófrancia
formában írt vers ihletése nyomán, 2009. november 28.)

Lehet úgy élni?

Jövőben
bízni mindig, mindenkor kell, egy
boldogabb,
a mostaninál sokkal, de sokkal
jobban!

Jobban,
mert élni a mai nehéz, válságos
időben,
az országban sokaknak nem
boldogság.

Boldogság?
azt kellene végre elérnünk,
sietősen,
hogy mindenkinek legyen öröme
életében.

Életében
öröme teljen minden fiatalnak-
agnak,
hogy az egész nemzet legyen
gazdagabb.

Gazdagabb
országban érezzék igaz
örömet
minden magyar ember,
aki mer!

Aki mer
másokért valamit tenni ezért,
(és) nyerni,
aki nyer, akkor nem szegény,
adakozik.

Adakozik?
Akkor van pénze
bőven,
juttathat belőle a szegénynek
bőségesen.

Bőségesen
adakozó ember mindig
boldog,
mert adni mindig jobb, mint
mástól várni!

Mástól várni
alamizsnát érzékeny lelkiületű
embernek
mindenkor megalázó érzés
lehet!

S lehet-e
az embereknek állandóan
megalázva
szegényen, nyomorogva
élni?

Élni
úgy, már nem is kérdés, mert az
nyomor.

Nyomorban, minden jót nélkülözve
nem is érdemes élni!

(Balassagyarmat, 2009. október 5.)

Mi lennél gyermekem?

Ballada – dalszövegnek is!

Kegyetlen sorsa dúl szívében:
marja szívét a fájdalom.
Mi lennél, – ha megszületnél volna,
s most lenne, ki engem istápolna?
Hiába fáj az anyai szív!

Kegyetlen sors akkor nem hagyta,
hogy háború alatt jöjj világra.
Szívem alatt sírva hordtalak,
mégis tőlem a sors elragadott,
minden hiába volt...

Könnyes szemmel ágyában gyászolja,
múlnak a napok egymás után,
gyötrelme nem múlt, nincs ki elsiratná
a nagy bánatát. – Minden hiába!
Gyötrő a bánata!

Hosszú hónapok, kegyetlen éjszakák
múlnak el egymás után. Nincs vigasza,
gyötrelme már örökre övé marad,
gyermeke nem térhet vissza már.
Gyászolja hiába!

Ágyában fekszik, ki tudja meddig
sírhat az anya, éjjel és nappal,
nem múlik fájdalma, minden hiába,
fáradt szeme zárva, nyugovóra vár.
Tán' elalszik már?

És akkor ablaknál libben a függöny
a csillogó szemű kisgyermeké:
a meg nem született kicsi fia
fölé hajolva, arcát simogatva
jó, s így vigasztalja:

Szeretted volt, nem a te hibád, tudom,
arra kérlek, emlékedben őrizd meg
drága anyám, sosem feledj' engem,
most is szeretlek, imádkozom érted
a Mennyben, hogy gyógyuljon sebed
– Édesanyám!

(Balassagyarmat. 2009. április 4.)
Miskolci Irodalmi Rádió: Gondolatok értéke
2009. júniusi nyertes pályázata.

Margit napján

(Június 10.) Anyukám emlékére

Itt a tavasz,
jön a nyár
kivirágzott a határ.

Patak partján,
utak szélén,
pipacsvirág kankalin.

Lenn a réten
margaréta nyílik,
harangvirág kéklík.

Egy kisleányka
világoskék ruhába'
virágot szed kosarába.

Koszorút fon belőle
kiviszi a temetőbe
édesanyja sírhantjára.

Kezét összefogva,
imát rebeg halkán,
szíve nagyot dobban.

Margaréta virágot
névnapodra hoztam
kedves édesanyám.

Két szemét lehunyva
maga előtt látja
kedves édesanyját
úgy, mint kiskorába'
egymás kezét fogva.

(Édesanyám emlékére: 2008. június 10.)

Nagymamára emlékezem

Emlékezem, még kislánykoromban
szünidőkből náluk nyaraltam.
Nagymamám már nagyon idősén
állt az udvarban szálfegyenesen.

Kedves mosollyal várt engem,
nagy tál epret tartott kezében,
ősz haja lobogott a szélben,
hosszú ruhában tipegett elém.

Hozzá mindig örömmel utaztam,
füstöt eregető hosszú vonatban
kanyarogva a fenyőfák között,
az ablakban állva ábrándoztam.

Bámultam a csodás erdélyi tájat,
az égig felnyúló fenyőfákat,
élvezettel szívtam magamba
a sűrű erdő ózondús illatát.

Boldogságom nem tartott sokáig,
közeledett a front a határhoz.
Rokonoktól búcsúznunk kellett,
elhagyni kedves otthonunkat.

Édes jó nagyanyám karjába zárt
fülemből suttozta: utoljára lát.
Háború zord szele kegyetlenül
nagyon messzire tőle elsodort.

A jövődölése beteljesedett:
többé engem nem ölelhetett.
Nemsokára postás hozta a hírt:
Ő elment örökre; ott nyugszik

a havasok aljában, Páva község
temetőjében, fenyőfák tövében
őseink mellett alussza örök álmát,
s az égi mezőkről tekint le ránk.

(2009. november 5.) Sikerlistára került!

Október végén...

Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolunk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.

Kimegyek hozzátok, azt megígérem,
bár a járást már nehezen bírom el.
Mécses lángja mellett imádkozom,
sírotokra csodás virágcsokrot tesztek.
Gondolatban már a temetőt járom,
találkozom veletek édes jó Anyám
és Apám! Kedves Testvéreimhez is
megyek, tudjátok, sosem feledlek el

benneteket: Guszti, Pista és Bandi –
ahogyan gyermekkorunkban, most
gondolatban megint együtt leszünk
mindnyájan, a nagy ebédlőasztal
körül ülünk. Kedves Édesanyánk

szeli a kenyeret, szerető szavakkal
meri sorban a finom levest, majd a
túrós-tésztát kínálja, tetejére szórja

a ropogósra pirított szalonnát.
Ha a finom süteményekre gondolk,
szememből könnyek mindjárt potyognak.
Jó volt hallgatni apánk halk szavát,
amikor valami csínyen minket talált.
Szeretettel gondolk most is rátok,
a kedves családra, mert jó volt veletek
élni, köztetek felnőni, emberré lenni...

Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok...
Temetőt járva gondolunk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.

Messzi temetőbe már nem jutok el,
ahol nagyszüleimet temették el.
Őseim Erdélyben és Felvidéken,
fenyőfák tövében nyugosznak' régen.
Visszaemlékezem most Nagymamára,
akihez diákkoromban oly szívesen
jártam. Rájuk gondolk, s gyertyalángja
mellett mondom el értük az imámat.

Terád gondolk egyetlen szerelmem,
ki nehéz sorsomban vigaszt adtál nekem.
A sírod messze, oda sem jutok el,
de összeszedem erőm, s gondolatban,
hozzád is elmegyek, melletted leszek,
sírodat virággal borítom, s gyertya-
lángjánál köszönöm a boldog időt
neked, amit életedben nekem adtál.

Gondoljunk most a hősi halottakra,
kik háborúban és szabadságharcban
áldozták életüket értünk, s a hazáért.
Hálánk jeléül mondjunk imát értük.
Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok...
Temetőt járva gondolunk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.

Mindenszentek napján, járjuk a temetőt,
lábunk alatt tarka levelek ropognak,
virágos sírokon lángok lobognak, s a
szívünk elhunyt szeretteinkért dobognak.

(2010. október 23.) Emlékezés elhunyt
szeretteinkre és a hősi halottakra.

Szomorú Karácsony

Szent Karácsony estéjén
úgy fájt a szívem,
fátyol borult vállamra:
meghalt az öcsém.

Ezen a szent ünnepen
sajgott a szívem,
engem senki sem vigasztalt,
egyedül voltam.

Kedvesem rád gondoltam
teljes szívemmel.
Volt idő, hogy vártalak
nem érezted meg?

Most is kérlek – hiába, már
nem jössz felém,
mert te már nem érzed:
hiányzol nekem!

Karácsony szent estéjén
gyász ül a lelkemben,
a Kisjézus eljövételét fekete
gyászfátyolban várom én.

Csendben telnek perceim,
a gyertyafény lobog,
s homokórámon lassan
pereg a fájdalom...

(2009. december 24.)

Szülőfalum

Ott születtem, s éltem kisgyermekként,
kedves emlékek most is bennem élnek.
Sok év telt el, mióta nem jártam ott,
azóta annyi minden megváltozott.

A patakon túl nyíló új utcában,
már épültek – emeletes házak,
a korábbiaknál sokkal szebbek,
de nekem nem kedvesebbek.

Fenn a dombtetőn, a temetőnél
egy kicsiny templomot emeltek;
ajtáját bezárva találtuk, ezért
a rács előtt mondtuk el imánkat.

Szülőházamat már nem találtam,
a helyén csak álltam meghatottan.
Ott volt régen az iskola, mellette
tanító-lakás, ahol világra jöttem.

Az ódon falait az enyészet rég'
elemésztette, ezért lebontották;
kívülem nem is hiányzik másnak,
csak én állok ott némán, meghatottan.

Eszembe jutott a gyermekorom,
amikor még olyan boldog voltam,
felvillannak bennem az emlékek,
melyek ma is kincsei életemnek.

Szemem előtt a régi falut látom,
ahogy kinéztem a ház ablakán,
csodálatos látvány tárult eléem.
Ábrándozva néztem a kék eget,

az Égen futó bárányszerűket,
borús égen sötétlő fellegeket,
messzi távolban hosszan elnyúló,
s egymás mögött elbúvó hegyeket.

Ahol a házzal szemben sorakozva
a Mátra nyúlványai tornyosulnak,
kék-zöld árnyalatokban pompáznak;
gondolataim oda visszaszállnak,

ahol megláttam a napvilágot,
hol kiskoromban oly boldog voltam,
abba' a házba', ahol megszülettem,
s ahová most is, mindig visszavágyom.

(Kisbárkány, 2009. október 8.)

A Napvilágnál sikerlistára került 2005. decemberében!

Látkép az udvarból

Szülőfalumba látogattam

Három oldal karéjában zöldellő erdők alatt
bújik meg a falu – s mint a Duna a fővárost,
átszeli egy kis patak. Főutcáját tisztán tartják,
két oldalt fehér meszelt házak állnak sorfalat;
udvart, s úttestet a gazdák maguk takarítják.

Az ifjak elvándoroltak a közeli városokba,
némi élénkséget az előregedett embereknek
a fákon röpködő és csivitelő madarak hoznak.
Nem úgy, mint valaha – mikor itt éltem, a faluba’
a kedves szüleimmal – most csend honol a tájon.

Iskola mellett a tanító-lakás kis utcában állt,
ott születtem-nevekedtem három fiútestvéremmel.
Nem kellett félnünk senkitől, egész más volt minden;
jártuk az erdőt és mezőt, epret-gombát gyűjtöttünk,
és mint Jancsi és Juliska a mesében, úgy éltünk:

figyeltük a madarakat, fogtunk kígyókat-békákat,
nyuszi után futkostunk, és láttunk szarvas-bogarat,
fára másztunk, az iskolaudvaron fiúkkal metáztunk.
Játék mellett tanulni kellett, szigorú tanítóként
apánk oktatott minket, aki velünk nem kivételezett.

Kinőttük az iskolát, megszakadt vidám életünk,
búcsút intette a falunak, középiskolába mentünk.
Háború dúlt a világban, s a határhoz közeledett,
beborult az ég felettünk, súlyos-vészes idők jöttek;
besoroztak katonának minden épkezézláb férfiembert.

Élet terhét az emberek egyre nehezebben tűrték,
a front elől menekülni próbáltak, de hiába tették.
Egész országban véres harcok folytak, az ellenség
falvakat-városokat feldúlta, földig lerombolta;
a háború a hegyek közé szorult kis falut sem kímélte.

Az iskola teteje beszakadt, mert találatot kapott,
falait az idő vasfoga szétmarta, ezért lebontották.
A helyén épült új betonút Bede-pusztára vezet.
Rajtam kívül a régi iskola nem hiányzik másnak,
(csak) én állok a helyén emlékezve és meghatódva.

(Balassagyarmat, 2009. december 5.)

Kishárkány látképe

Remény

Ha látom a napfényben tündöklő tájat,
zöldülő mezőket, a virágzó fákat,
nyomasztó gondokat mindjárt feledem.

Hiszem, hogy boldogság lesz Földünkön,
hiszem: hogy a Sötétség eloszlik,
s szívekben a Fény is kivirágzik.

Tudom, és hiszek mindig a jövőben,
de ha gát takarja az utat előlem,
sírva fakadok, kétségek gyötörnek.
Ha nehéz lépések állnak előttem,
hitem a boldogságtól úgy elröppen,
mint költöző madárraj, mikor útra kel.

Ha borús idő után kisüt a Nap,
másként látom én is a gondokat;
elfeledem a hosszú napokat,
és szőni kezdem szép álmaimat.
Sötétség szele gyorsan megfordul,
és szívemben a reménység kigyúl.

Örömnökre kongnak a harangok,
a város utcáin a fények kigyúlnak:
gyertyák díszítnek minden ablakot,
emberek ünneplő ruhát öltenek.
Sötétből többé félni nem kell már,
a válságos idő fejünk fölött elszáll.

Hallgassuk szavát a Mi Urunknak,
megmutatja nekünk az igaz utat,
és csak egyedül Tőle tanuljuk meg,
mi az igazi, önzetlen szeretet,
Ő vezet el az örök boldogságba:
jó Isten elé, fel, a Mennyországba!

(2009. július 22.) Versemmel
Art-díjas költő címet nyertem el.

Tavaszcím

Lobogó tűznél ülök a szobába',
ha kinézek a tájra – hópihék ágya
mindenhol – 'merre szemem lát
csillogó hófehér ruhát ölt.

Duruzsoló kályha lángja mellett
a közelgő tavaszt merengve várom,
körülttem mindenütt csend honol,
bizsereg a szívem, s vár valamit.

Ha melegen süt rám a napsugár,
s olvadni kezdenek a jégtáblák,
zöldül a mező, nyílnak ibolyák,
s virágba borulnak az orgonafák.

A tavasz balzsamos illatát érzem
már, s madár dalától zeng a határ,
méhek zümmögnek körülöttem,
s szívem csordultig telt szeretettel.

(2010. január 30.) Sikerlistára került!

Odakünn hófehér, puha hó fedi a tájat,
a sétálók útját léptek nyoma jelöli.
Magamban mélyedve ülök a meleg szobában,
nézem a hóval borított várost, meleg kabátokba
burkolt, sietősen lépkedő embereket...
Egyszerre kisüt a nap, beragyogja a fehér háztetőket,
és az utcai fákat.
Sóhajom a magasba száll: szép a téli táj, de mégis
legszebb a tavasz, amikor derült az ég, napsugár
melengeti a földet, s zöld lesz a határ, virágok
nyílnak körülöttünk; visszatérnek a madarak, hogy csivitelésükkel
vidámabbá tegyék napjainkat... Várom a szép tavaszt!
Ezek a gondolatok készítettek arra, hogy tollat ragadva megírjam a
Tavaszcím c. verset.

Vágyakozás

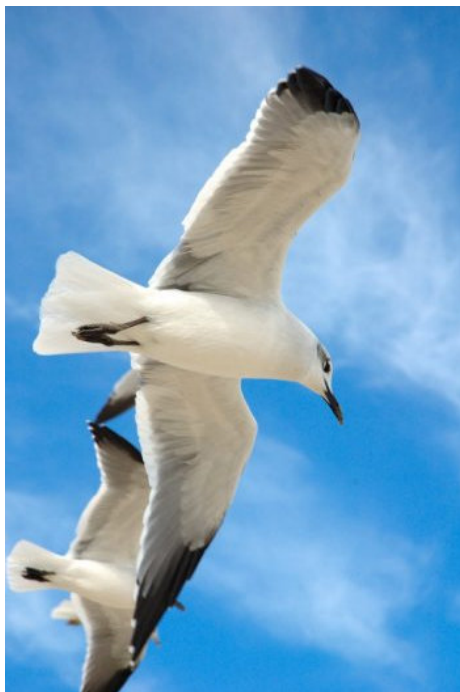
Fenn a vágyak szárnyán szállok
már a madarak fölött járok.

Milyen jó lenne őket elérni,
ott fenn mindig boldog lenni.

Egyre jobban gyötörnek a vágyak,
oda fáradt sóhajaim szállnak,

ahol lelkem nyugalomra talál,
s ott csend és béke honol.

(2009. október 13.)

Vágyaim

(Prózába ágyazott haibun)

Szeretem a természetet, állatokat-növényeket, gyönyörű virágokat, az elbűvölő tájat: a hatalmas hegyeket, csodálom a naplementét, bámulom a kék égen futó és gomolygó fellegeket. Fiatalon sok feladat nyomta gyenge vállaimat, súlyos időkben neveltem fel mind a három gyermekemet, kik nemsokára felnőttek, majd önállóak lettek; én maradtam egyedül, új életet kezdhettem. Végre nyugdíjba mentem, magamról gondoskodtam, meleg otthont teremtettem, hogy időmet barátságos környezetben, a természet közelében tölthessem. Egy szép kertet próbáltam magam köré varázsolni: Nyáron az erkélyem tele színes oleanderekkel,

árnyékos helyen
különleges növények
földig nyújtóznak,

enyhe szellőben
muskátlik-petúniák
nekem intenek.

Udvaromban magas nyírfa nyújtózik a magasba, ágai közt madarak fészkeket raktak, ahonnan egész nap nekem dalolnak. Mindez olyan érzés: mintha egy kertben madarak és virágok közt telne az életem. Jó érzés az otthonomban egyedül és nyugalomban élni, mindig azt tehetek, amihez épp' kedvet érzek: örömet lelek benne, hogy magamnak írok verseket, novellákat, regényeket, mivel engem ez éltet. Mostanában minden nap és éjjel arról álmodom:

jó lenne, ha írásaim nem lennének sokáig az íróasztal-
fiókba' és

minden könyvemet
bekötve és nyomtatva
szeretném látni!

Igen, azt szeretném, ha a kész köteteim mihamarább az
olvasókhoz eljutnának!

(2009. április 10.)

Valamikor régen – gyermekkoromban elmesélem, hogy volt

Múlt évszázad derekán, diákként
az Emke-utca háromban éltem én,
tizenhét se voltam, jött a front,
s akkor egyszeribe lettem felnőtt.

Szorongatott helyzetben, Istenben
hiába bízunk, ő sem segített,
ki tudná azt megmondani, miért
tette, inkább megbüntetett minket!

Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással a front közeledett
félve kellett óvóhelyre menekülnünk;
ahogy lehetett – életünket mentették.

Hazánkba betörtek idegen hordák,
véget ért az én szép gyermekkorom,
s amikor szeptember tízet írtunk:
tizenöt évesen felnőtt lettem.

El kellett hagynom az otthonomat,
Maros-folyót, szép erdélyi tájat;
a várost sírva elbúcsúztattam;
ismeretlen világba indultam

sűrű esőben, sáros cipőben
szálltam vonatra, hosszú utamon
sokáig kísértett szirénák zenéje:
s a kezemben minden vagyonom.

...és marhavagon lett a szállásom,
vidám diákéveimnek vége lett,
egy hónapig tartott az utazásom,
s szép ifjúságom ott temettem el.

Nem álom, ami utána jött, mert
hangoztatták: végre itt a BÉKE!,
de háború, nyomorúság s szégyen,
amit akkor nekem át kellett élnem!

Sorsom sirámain nem folytatom,
panaszkodni nekem nem szokásom,
és mindazt leírni sosem tudnám,
annyi minden történt velem aztán.

Ismeretlen világba' élnem kellett.
Isten majd csak kárpótol és éltet
engem, éveken át azt reméltem,
a békességet végre megélhetem.

Sokat szidalmazott honatyáink
jóvoltából a gondjaim apadtak;
– ha bírok – utazom, ahová akarok
és ami jólesik, azt teszem most:

éjjel-nappal rovom a sorokat
és írhatok verseket-novellákat.
Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
mind meg kell örökítenem azokat.

Nyomtatásra vár sok-sok emlékem:
versek-novellák és gyermekmesék,
elbeszélések, meg kisregények, és
befejezés előtt a nagyregényem.

Nem adatik meg az mindenkinek,
hogy ezt élete során elérje.
Ki hitte volna az elmúlt század
közepén, hogy túlél nélkülözést,

s megéri a KÉTEZREDIK évet!
Azt kívánom én most mindenkinek,
az elképzelt vágyakat éljék meg!
Kétezernyolcban, hálatelt szívvel

megköszönhetem a Teremtőnek,
és akik neki abban segítettek,
hogy nem kell nélkülözni, s ami jót
tettek velem, s másnak az életben,

azért őket áldja meg az Isten!
Hálátlanokkal ne törődjenek,
kik éjjel-nappal csak siránkoznak,
mert egyszerre nem mehet jól minden!

Érezzék, hogy akik háborúban,
majd utána sok évtized alatt
szenvetnek és sokat nélkülöztek,
– most őket kárpótolják –
mert velük bizton jót cselekedtek!

(2008. október 11.)

Piros diáksapkában

Vándor az élet országútján

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
gyöngé vagyok, az erőm fogytán.
Olyan jó lenne már megpihenni,
semmiféle gondra nem figyelni,
csak a szép tájakban gyönyörködni,
lágy tengervízben megfürödni.

Életemben hiába voltam szorgalmas,
mindent megtettem a családomnak,
gyermekemet szeretettel neveltem,
nehéz években gondjukat viseltem;
jóra oktattam, tanítottam őket,
pihennem kellene, ők már felnőttek.

Az élet igazságtalan és kegyetlen,
kegyeit nem úgy méri, hogy jó legyen.
Fáradásom után megérdemelném
a nyugodt, szép és csendes éveket,
a gondjaim mégis megmaradtak,
nekem nem jutott kényelmes élet.

Hegyek közt, szállodában lenne jó
pihenni, kész ételeket kóstolgatni,
életemből kimaradt kényelmet pótolni;
fáradt lábaimat kellene gyógyíttatni,
ahol mindenki a kedvemet keresné,
és amit szeretnék, mindent meglennék.

(Balassagyarmat, 2009. február 15.)

SZERETET-SZERELEM

Reménytelen szerelem

Ah, föl ne ébredj bennem
lángja szerelemnek!
Forró vágy mardossa
szívemet-lelkemet.
El ne égjen bennem
a forró vágy tüze:
a szerelem mérge!
Maradj még csendben,
hogy a forró vágy pihenjen,
amíg az én kedvesem
mellettem megpihen...
Reménytelen szerelem
nekem szenvedést
és gyötrelmet hozott,
és fogva tartja lelkemet,
de oly' édes érzés ez a fájdalom...
Bár én nem akarom,
a szunnyadó vágy gyorsan
– egyre tüzebben –
lángralobban bennem!

(2009. szeptember 19.)

Számolom a csillagokat

Gyönyörű a kéken
ragyogó csillagos ég,
ami engem elvarázsol.
Ha az égre föltekintek,
s számolom a csillagokat,
eszembe jut az a nyári éj
amikor ketten sétáltunk
kéz a kézben, Te meg én.

Szerelmes szavakat
suttogtál nekem, arra kértél:
válasszunk magunknak csillagot,
mint Erzsike, Petőfi versében.
Felnéztem az égre, fejem felett
tündökölt a Göncölszekér,
s én kiválasztottam legkisebb kerekét;
egymás kezét fogva
sétáltunk tovább a meleg nyárestén.

*

Amikor föltekintek a csillagos égre,
szememmel a Göncölszekér
halvány csillagát keresem,
eszembe jut az a diákszerелем...
Óh boldog ifjúság, bohókás éjszakák,
sosem feledem el a csillagok ragyogását,
és az est csodás varázsát.

(2009. január 9.)

Te vagy nekem

De jó, hogy vagy nekem
ha körülöttem
elromlik minden,
akkor csak rád gondolok,
tudom, mindjárt
jól vagyok.
Hozzád szállnak szavaim
téged áhít a szívem,
mivel tiéd voltam akkor
s tiéd leszek mindenkor.
Tudod, hogy szerettelek
téged mindig,
akkor is, nagyon, mostanáig.
Csak téged vártalak,
érted szállt a sóhajom,
ha fájt a szív,
ami mindörökké
csak téged hív.
Siess kedvesem, hozzám
szívem mindörökre
húséges hozzád!

(2008. január 23.)

Arcod

Oh! – siess hozzám, ragyogjon arcod,
mert ha rám nézel, oly' boldog vagyok,
Jó lenne mindenkor melletted lenni,
ölelő karjaidban megpihenni.

Múlik az idő, mindig téged várlak,
nézem az órát, az idő múlását...
Telihold kukucskál be az ablakon,
s abban reménykedem, te vagy ott.

Meleg tekinteted, ha rám emeled,
szemed bársonyát rajtam felejtetted,
ha kitárod két karod énfelém,
repülök hozzád úgy, mint akkor, rég'...

Azt a boldog órát sohasem feledem:
bársonyos alkonyon őszi falevelek
színes szőnyeget nekünk terítettek,
s forró csókjaidtól lángolt a szívünk.

Mert egymásnak fogadalmat tettünk:
jövőnket mi örökre összekötjük,
majd a tél multával, jön szép kikelet,
s frigyünket templomi esküvel szenteljük.

Úgy szeretném, ha drága orcádon
a boldogság sugarát mindig láthatnám,
a gondokat tőled távol tartanám,
s együtt haladnánk egy hosszú élet útján...

(2010. február 9.)

Álom, álom, édes álom...

Gyönyörűt álmodtam éjszaka:
visszajöttél hozzám újra.
Orcádon mosoly fénye ül,
szemed gyémántként ragyog,

hiszen újra rám találtál,
ölelő két karodba zártál,
boldogan simultál hozzám
érezted forró szerelmem.

Tudom már én, nem is álom:
valóság, hogy itt vagy nálam...
mert bármikor fölébredek,
ha kinyitom a szemem
te mindig itt vagy nálam...
...és a karjaimba zárlak...

(2007. december 17.)

Álom, álom, huncut álom...

Gyönyörűt álmodtam éjszaka:
visszajöttél hozzám újra.
Orcádon mosoly fénye ült,
szemed gyémántként ragyogott,

hiszen újra rám találtál,
ölelő két karodba zártál,
boldogan simultam hozzád
éreztem forró szerelmed.

Már azt hittem, nem is álom:
valóság, hogy itt vagy nálam...
Akkor hirtelen fölébredtem,
kinyitom a szemem,
– s őt sehol se látom...

(2010. október 10.)

Csend

Csend a fényben – nekem remény,
ha süt a Nap, bérce zúg a szél.
Jó veled élni én kedvesem, mert
a fényt csak te sugárod felém.

Csend ül a szélben és napfényben,
ha felém szikrát szór zenével.
Hevesen ver, lüktet a szívem,
ha felém közeledsz édesem.

Nézzük az égi tüneményt este,
kezünket fogva egymás mellett
csillagok fényében megfürödve.

Majd együtt hallgatjuk a csendet,
maradj meg nekem mindörökre,
így éljünk boldogan, reménykedve.

(2009. augusztus 29.)

Csillaghullás

Augusztusban hullnak a csillagok,
e látványnak én a rabja vagyok.
Nézem a fénytől ragyogó Eget,
olyankor az ajkam imát rebeg.

Mindenkor csodás a csillagos ég
bámulom már sok-sok éve, rég'.
Lelkembe olykor nyugalom száll,
mert elértem a boldogságot már.

El akartam érni a hullócsillagot,
röpködtem köztük a fellegekben.
A Tejúton még nem sétáltam,
de ragyogását már csodáltam.

Eszembe jut egy ifjúkori nyár,
mikor egymást némán átkarolva,
szorosan, kéz a kézben álltunk,
s a fénylő eget együtt bámultuk.

Akkor választottunk magunknak
csillagot, hogy később ránézve
az a szép este jusson eszünkbe,
amit nem feledünk el sohase'.

Nézem a szikrázó égi csatát,
sötét felhőből leomló csodát,
amikor minden szívdobbanásra
a magasból száll egy csillagcsoda.

A meteorok augusztusi estén
sziporkázva futnak le az égből,
haladnak a megsemmisülés felé
s lassan eltűnnek a szemünk előtt.

Azóta figyelem az égi csodát,
Göncölszekér legkisebb csillagát.
Úgy érzem, mintha rám tekintene,
mint valaha nagyon rég' tette.

De a Göncölszekér kis csillaga
örökké ragyog fenn a magasba';
csillaghulláskor is a helyén marad
a szerelmesek vigasztalására;
– tán' mert érzi, hogy itt a Földön
– ilyenkor szívek lobbannak lángra!

(2009. szeptember 4.)

Egy anya estéje

Hazaérve még sok teendő vár rád:
Jó lenne pihenni, nehéz munka után,
de vacsorát kell főzni a családnak,
gyereket fektetni, ki tőled mesét vár.

Csak utána gondolhatsz pihenésre,
májusban kicsit kiülni jó lenne
virágos teraszra naplementét nézni,
behunyt szemmel akác illatát beszívni.

Miközben gyermeked betakargatod,
homlokát óvatosan megcsókolod,
töröd a fejed, mikor jön a postás:
megkapod-e a rég' várt jutalmad?

Hosszúnak mutatkozik az este,
szíved egészen reménnyel telve
töröd a fejed, számolsz, tervezel:
Holnapra gondod talán már nem lesz?!

Csak utána hajthatod álomra fejed,
hogy egész napi fáradságod 'pihend.
Álmodban is csak azon jár az eszed,
mit kell másnapra otthon elvégezned.

(Budapest, 2009. május 25.)

Hullámszik a búzatenger

Ragyogó kék égen tündöklő napsugár,
aranylón hullámszik a búzatenger...
virít a piros pipacs, a kék búzavirág,
– madárraj rebben fel az ösvényen...

A pár egymást átöltve sétál, szívük
megtelt boldogsággal, szerelemmel,
arcuk kipirul, suttognak egymásnak,
– madárraj rebben fel az ösvényen...

Ki tudná, hogy ők minek örülnek?
Csak a nyárnak, vagy a vadvirágnak?
Nagyon boldogok, mással nem törődnek
– madárraj rebben fel az ösvényen...

Csak a mának élnek, jövőre nem figyelve:
miért rontanák el ezt a boldogságot?
Szerelmesen sétálnak egymást átöltve,
– madárraj rebben fel az ösvényen...

Miért is búsulnának? Felettük kék az ég,
most rájuk ragyog az áldó napsugár,
köröztük hullámszik a búzatenger,
– s madárraj rebben fel az ösvényen...

(Balassagyarmat, 2009. június 26.)
„Így születik a vers” c. pályázatára készült.

Hullámszik a búzatenger

A verset gyermekéveimre emlékezve,
2009. június 29-én, Péter-Pál napján írtam.
Ahol akkor éltünk, a gazdák ilyenkor kezdték a búza
és a többi gabona aratását, utána kezdődött a
betakarítás és cséplés. Nagy munkát jelentett számukra,
mégis ünnepnek számított az aratás, mivel a jó búza-termés
a mindennapi kenyeret biztosította
az elkövetkező esztendőre.

*

Erről jutott szembe még egy ifjúkori séta,
amikor hatalmas búzatáblán vezető ösvényen
– valakivel kart-karba öltve – sétáltam, körülöttünk
pipacs és búzavirág nyílt,
a kék égen a nap ragyogott fölöttünk.
A csendes szellőtől hullámszott az érett búzatábla
és a csendet csak a madarak rebbenése törte meg.
Ezek a csodálatos képek jelentek meg előttem,
s arra késztettek, hogy versben emlékezzem meg
arról a nyárról, és egy szép szerelemről.
Hiszem, hogy az igaz szerelem nem múlik el,
mert emlékeink között örökké él.

Kristály gyöngyszemek

Könnycsepp ragyog a két szemedben
fények gyúlnak benne szerelmesen.

Veled lenne szép az élet mindig:
Szeretnék nézni, becézni téged.

Csak veled szeretnék együtt lenni
éjjel-nappal szívedben pihenni.

Álmomban hallgatni halk sóhajod,
amikor a szívünk együtt dobog.

Kristály gyöngyszemek a két szemedből
párnámra hull boldogság könnyeként.

Te vagy a mindenem, boldogságom
legyen örökké ily' szép az álom.

(2009. szeptember 21.) Sikerlistán szerepelt!

Megoldás

Lenn a mélyben sűrű-nedves a sötét,
félelmemben imádkozom, reszketek.
Felfelé tekintve egyre kutatom,
mikor lesz vége a sötétnek, nem tudom.

Keresem a kiutat, csak bolyongok
a sötétben, de csak körben járkálok.
Pihenni kéne, elfáradtam már,
hol hajtom le fejem, nem találom.

Késő este, ha fölkel a telihold,
szemem lehunyom, de nem alszom.
Nyitott szemmel keresem a megoldást,
agyamban nem gyúl ki fény, elfáradt.

A megoldást keresem, de nem lelem,
bármerre nézek, meresztem a szemem,
mindenhol a labirintus útját látom.
Belépjek rajta? – kérdem magamtól.

Bátor leszek, behunyom a szemem –
sötétségben mindegy, hogyan teszem –
indulok jobbra, tapogatok kézzel,
behunyt szemem előtt villannak fények:

Kinyitom, s látok egy fényes táblát,
fények közt villogó betűkkel, rajta
a kérdés: A megoldást keresed?
Olvasd el: Tovább már ne menj!

Hidd el, a megoldás nem nehéz:
Nem kell ezért kiadnod semmi pénzt,
annyi az egész: megnyitni a szívet,
ennek a kulcsa: **az igaz szeretet!**

(2009. május 30.)

Ne hagyj el

Sötét úton magam járkálni félek!
Egyedül bolyogni az életben félek...
Ne hagyj el, kérlek!

Ha együtt vagyunk, a nap szebben ragyog!
Testünkben szívünk gyorsabban dobog!
Ne hagyj el, kérlek!

Tudod-e még, mennyire szeretted?
Azt suttogtad nekem, sohasem felednél...
Ne hagyj el, kérlek!

Gondolj rá, boldog voltál mellettem...
Emlékezz a forró csókokra velem!
Ne hagyj el, kérlek!

Nem lehetsz senki mással boldog,
azt kívánom, velem legyél boldog.
Ne hagyj el, kérlek!

Nem vágyom mással együtt lenni,
veled szeretnék örökké élni.
Ne hagyj el, kérlek!

Nem akarok mást szeretni már,
inkább elkárhoznék, ha megcsalnál!
Ne hagyj el, kérlek!

Add a szíved örökre, hálás leszek érte,
téged pedig az Isten megáld cserébe.
Ne hagyj el, kérlek!

(2009. január 9. – A Bűvölő 2. pályázaton
helyezést nyert, megzenésítésre.)

Örökké szeretni...

Hiába kopogott sírodon a rög,
hiába múlt el annyi idő...
most is érzem két kezéd bársonyos
érintését, mellettem vagy,
ahogy rám emeled ragyogó szemed,
látom, itt vagy...

Mindig érzékelem közelségedet,
álmaimban is nálam vagy,
s bánatos arcomra csókot lehelsz.
Ha pirkadatkor kinyitom szemem,
nagyot dobban a szívem,
mert itt vagy velem...

Nem maradtam egyedül, velem élsz,
látlak a gomolygó felhők
között, a felkelő nap tükrében,
– a hold sápadt fényében is –
a vizek hullámain – mindenütt
Te ott vagy...

Közelléted érzem testem melegében
lágymogatásodat a bőrömlőn,
szeretetedet a szívem mélyén,
lelked leheletét lényemben,
s a fényt szelíd szemedben
...velem vagy...

Hangod hallom a lágymuzsikában,
a hegedű halk sírásában,
lágymuvola dallamában,
az orgona zengésében,
s a harangok kongásában
mindenhol ott vagy...

Elmerülök a természet szépségében,
s mikor hallom a szellő susogását,
a madarak csiripelését,
a méhek zümmögését
– a rét virágai közt is –
mindenütt ott vagy!

Mert létünk akkor összeforrt,
a szívünk együtt dobogott,
amit elfeledni sohasem lehet
– sem ott fenn a Magasságban,
és itt a Földön sem – mert mi egymásnak
örök szerelmet fogadtunk!

(2010. július 2.) Sikerlistára került!

Sorsok¹

Nézi az anya beteg gyermekét
karját, rövid kezét, alacsony termetét,
kicsit ingázó járását,
óva figyeli szorgalmát.
Orvosa időben figyelmét felhívta,
gondjai lesznek, mit várhat –
nem bánta, megtartotta, ragaszkodott
a már megfogant magzatához.

---

¹ Megjelent a Lyra irodalmi antológia 2006. áprilisi számában

Bár tudta, mit várhat sorsától,
nem ijedt meg rengeteg gondjától.
Nem félt kettőjük jövőjétől,
bízott Isten irgalmasságában.
Nem szakította meg a pici életet,
világra jött orvosának segítségével,
– igaz, műtéttel. – Bármit hoz az élet
ő mégis örül szép kisgyermekének.

Bevált orvosának korábbi jóslata,
hogy gondjai lesznek, – jól tudta.
Több baja volt kis súlyú szülöttével,
mint együtt két nagyobb gyermekével.
Azért ha lassan is, mégis növekedett,
kicsit elmaradt, de mindig igyekezett.
Nagyon szerették őt mindnyájan,
ő lett a kedvenc a családban.

Édesanyjának dolgoznia kellett,
akkor nem volt sem gyes, sem gyed.
A kicsit bölcsődébe vitték,
ott is mindnyájan szerették.
Csak fogékony volt minden fertőzésre,
ezért nemsokára kórházba került,
ahol mandulájával műtötték.
Utána masszív kiskölyök lett.

Fővárosba kellett vizsgálatra járni,
hogy fejlődését figyelje doktor-néni.
Nőtt, növekedett, néha talán
lassabban, mint mások. Amit kellett,
mégis megtanult mindent,
hároméves korára már óvodás lett.

Kedves óvó néni nagyon szerette,
csoportjában sokat foglalkozott vele.

Utána vitték hetes foglalkoztatóba'
Budapesten tanult, ott járt iskolába.
Tanították őket sok mindenre:
nem annyira írásra-olvasásra,
inkább az életre, munkára.
Jártak üzembe, kekszgárba,
sorolta hányféle kekszet mérnek,
otthon hallgatták, nagyot néztek.

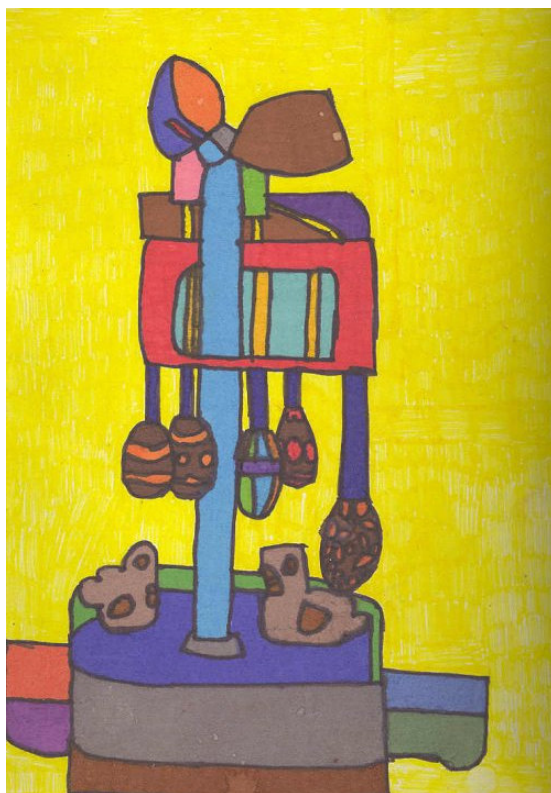
Abban az időben gondoskodtak róla,
hogy sérült embereknek legyen munkája.
Olyan helyre került, ahol papírral
és egyéb apró munkával
nyugdíj-jogosultságot szereztek.
Arra is gondoltak, hogy fejlődjenek:
tanult szakkörben rajzolni,
színes képeket filctollal festeni.

Mindent megtesz, amire kéri,
szeretik, mert kedves, szeretetre éhes.
Boldog, ha másnak kedvére tehet,
szeretettel nála mindent elérnek.
Ilyen a szeretet, ezért érdemes élni.
Már ő is felnőtt rokkant ember,
kétezerháromban rajzkiállítása volt,
mivel mindig szorgalmasan rajzolt.

Anyjának – sokak által – boldogtalannak
hitt gyermeke olyan eredményt ért el,
amilyenhez nem juthat sok ember.
Örül a család, mindenki boldog.

– Milyen az anyai szeretet? –
Hogy világra hozta, sose bánta meg,
mert a sorsa sok mindenért kárpótolta:
– S milyen is az élet? – ***Velünk
a szeretet csodákat művelt!***

(Balassagyarmat, 2005. június 19.)
Megjelent: a Lyra Irodalmi Antológia
2006. áprilisi számában.

Szélcseengő (Attila filctoll-rajza)

Szerelmes vers

Igaz, ami igaz, nem könnyű az élet,
de aki maga körül a tájat szemléli,
ha nagyon óhajtja, amit régen keres,
megtalálja a neki legkedvesebbet.

Sosem akarlak téged elveszíteni,
képes lennék éretted megküzdeni,
mert ha szerelmünk láncza elszakad,
a szívem talán örökre meghasad.

Csodálattal bámulok két szemedbe,
elmerengek hűséges szerelmedbe'.
Álmaimban se' tudok hová menni,
csak ragyogó szemedben elmerülni.

Nappal is csak rólad álmodozom,
Te vagy nekem szerelmem-mindenem
ezért néked az esti égről is lehozom
a holdat, meg a fénylő csillagokat.

Csak arra kérlek, mindig légy enyém,
az élet nélküled már nem jó nekem.
Ha távol vagy tőlem, megszakad a szívem,
ha velem vagy, csak az boldogít engem.

(2010. március 6.)

Sikerlistára került: 2010. márc. 10.

Szeretlek

Szeretlek tégedet,
mindenem vagy nekem,
amikor rád tekintek,
megdobban a szívem.
Te vagy a mindenem,
a falat kenyérem,
az egész világon
már nem kell más nekem.

Annyira szeretlek,
hogy tán' nem is szabad,
szívem csordultig telt
szerelmem, teveled.
Tőled csak azt kérem,
te is úgy szeressél,
gondolj rám édesem,
mindig, ahogyan én.

Emlékezzél vissza:
mikor együtt voltunk
meleg napsugárban,
te is úgy szerettél.
Most is arra kérlek,
ne hagyj el engemet,
mert azt a jó Isten
nem bocsátaná meg!

Petőfi Sándor: Reszket a bokor c.
verse után készült: 2008. június 27.
Irodalmi Rádió – Miskolc pályázatán díjat nyert.

Hogy született a versem? Gyakran veszem kezembe az 1978-ban, a Szépirodalmi Könyvkiadó által kiadott, egyenként is súlyos, **Hét évszázad magyar verseit** tartalmazó négykötetes könyveket.

Ha kinyitom valamelyiket, mindig élvezettel olvasom a gyönyörű verseket.

Még a múlt nyár egyik forró délutánján, Petőfi szerelmes verseit kutattam, amikor megpillantottam benne a **Reszket a bokor** c. költeményét.

Valamikor még középiskolában feladatként megtanultam, s máig megmaradt emlékezetben.

Most elolvastam újra, s magamban elkezdtem dúdolni a dalt, mivel több más Petőfi költeménnyel együtt, ezt is megzenésítették. Arra gondoltam: mi lenne, ha a vers pontos szerkezetét követve, én is írnék egy szerelmes verset?

Leültem a számítógép mellé, és pontosan figyelve az eredeti vers szakaszaira, soraira, azok szótagszámára, megszületett az én versem, melynek a címe: **Szeretlek**.

Utána megpróbáltam eldúdolni a Petőfi megzenésített verse után, s örömmel fedeztem föl, pontosan ráillik az én szövegem is annak dallamára.

Szeretni boldogság

(Dalszöveg)

Oly' régen várok rád, kedvesem,
bárminek ezt én nem mondom el.
Elég, ha mi tudjuk: te meg én,
s érezhetem, hogy te vagy enyém,

mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

Virágnak se lehet tiltani:
hogy bimbójából ne nyíljon ki.
Ha a Te szerelmed megérett,
harmatos virágom, enyém vagy,

mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

Lehozom néked a mennyország
minden kincsét és a csillagát
az égről... lábad elé rakom,
kis kezed örökké csókolom,

mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

Senki sem tiltja meg énnekem,
hogy mindörökké szeresselek.
Bár fájó a tiltott szerelem,
sajgó szívem is beleremeg,

mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

Ha Te is úgy szeretsz engemet,
én úgy érzem, te enyém vagy.
Már régen várok rád, kedvesem,
bárminek ezt én nem mondom el,

mert szeretni Téged boldogság...
kedvesem oly' régen várok rád...

(2009. november 18. – Sikerlistára került!)

Tékozló gyermeked

Örömmel nézi bánatos arcod,
Kedvét leli, ha vesztes a harcod.
Nem törli le szemedről a könnyet,
mindent megtesz azért, hogy könnyezz.
Hogy mért' teszi jó érzéssel mindezt?
Gyermekeként a lelke sok sebből vérzett.

Igaz, nem mostoha, de mi az
mi őt ennyire elvadítja, bántja?
Büntetés a SORSTÓL, nem lehet más...
Ártatlan gyermeknek megbocsáss.
Istenem! – Kérlek, ne büntesd szegényt.
Mi más lehetne? Tán' hibás gént örökölt!

Segítség mindig jó, ha kéred,
ne feledd, oszlasd rossz kedélyed.
Hit-remény-szeretet éljen benned,
meglásd, mindjárt javulhat kedélyed.
Nézzél fel az égre, bizakodjál,
oszlik a felhő, rád süt a napsugár.

(2009. május 27.)

ÜNNEP

Karácsonyvárás

Hideg tél tombol odakünn a tájon
meleg szobában a karácsonyt várom.
Ünnepi asztalra készül a sok étel,
sütemény- és pecsenye illata
egybevegyülve száll a magasba'.
Karácsonyfa díszítésre várva –
sok-sok apróságot rakunk majd reája:
csillagot, csengőt, aranyalmát,
a fa alá Kisjézus jászolyát.

**

A liget zúzmarás fái alatt a padon
valaki ruháit összehúzza,
rongyaival hideg testét takargatja,
arca már átfagyva,
fájdalmas szemmel tekint a magasba.
Eszébe jutnak a régi karácsonyok,
amikor még kisgyermekként
családjával boldogan,
az ünnepet várta meleg szobában.
Most nincs senkije, ki gondolna rája,
a téli hidegben meleg étellel kínálja;
kitaszítva, elfeledve él egymagába'.

**

Kihűlő teste gondolatban átmelegszik,
látja kedves édesanyját, amint
karácsonyra mákos-kalácsot süt,
nagy fazékban töltött-káposztát főz.
Arca fölragyog, teste megremeg,
üres gyomra korog, étek ízét,
aromáját érzi meg.

**

Kinyitja a szemét, s mintha ott állna előtte
a díszes kis karácsonyfa,
tetején csillaggal, alatta jászolban Kisjézussal;
már hallja a dalt is, amit valaha daloltak:
„Mennyből az angyal, lejött hozzátok, pásztorok...”
Arcára mosoly ül, utolsó erejével
föltekint az égre,
amíg a magasba fölszáll a lelke...

(2007. december 23.)

Jön a fenyő

Elindul két fenyőfa,
hová visz az útja – ki tudhatja?
Magas karácsonyfa elindul
a pompás nagytemplomba,
kis fa pedig szerény házikóba.

Karácsony délutánján
kis házban és nagytemplomban
gondosan felékesítik a fákat,
egyikre drága díszet aggatnak,
másikra papír girlandokat.

Szent estén az orgona
mély hangja zeng kifelé a szabadba;
míg kicsi házban – betegágyán
édesanyja a kisgyermekét
ölelő karjaiba zárja.

Templomi orgona hangja
a kórossal száll föl a magasba;
kicsi házból halk dallam száll
az ég felé – angyalok hangjával
egyenesen fel a Mennyországba!

(Balassagyarmat, 2009. január 7.)

Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet!

Harangoznak

Megszólal a nagyharang
a templomban vasárnap.
Hideg hóesésben
imára hívja a népet.

Imádkozni sietnek
a hívő emberek.
Fehér tájon szánkó cseng,
örülnek a gyerekek.

Csizmák alatt ropog a hó,
templom szentéjében
ragyogó karácsonyfa,

gyermekkórus hangjával
zeng az orgona, s
dallam száll a magasba.

(2009. január 10.)

Karácsony

Elmúlt az ősz, a szép indián nyár,
ködfátyolt öltött a hajnal már,
kigyúltak a karácsonyi fények
a város már ünneplőben ragyog.

Lelkünk várakozással megtelik,
szeretet után sóhajt a szívünk,
várva-várjuk a születő Kisdedet,
ki a békességet elhozza nekünk.

Mennyből angyalok kórusa zengett
királyok keresték a hozzávezető utat',
üstökös fénye ragyogta be a tájat,
hogyan megtalálják Égi Királyukat.

Szegényen, jászolyban született,
bárányok leheltek neki meleget –
édesanyja, Mária ölelte karjaiba'
Őt, aki megváltani jött bennünket.

Erre, az összezavart világra érkezett,
ahol gyűlölködnek, egymást gyilkolják
az emberek – béke és szeretet helyett,
mintha a földtekén el sem férnének.

Kisjézus! Tekints ránk, teremts rendet
a világban, hogy béke és szeretet
honoljon ezen a csodás Földön,
ahol minden jóval elláttál minket.

Minden nap azért imádkozom,
hogy az egész világon győzzön
gyűlölet helyett – a megértés és szeretet!
Kérlek Kisjézus, hallgass meg engemet!

(2008. november 17.)

Húsvétvárás

A reggel már korán dereng,
a lég nem oly' dermesztőn hideg,
a hóvirág kelyhe becsukódott,
és a réten már tarkáll a barka
arra várva, hogy virágvasárnap
megszenteljék a templomba'.

Közeledik a Nagyhét! –
Krisztus Urunk gyötrelmes napjai.
A természet már ébredéz – mégis
mindenhol nyílnak a kék ibolyák.
Telve a környék tavaszi illattal,
az emberek szíve várakozással.

Elhallgatnak a harangok, kereplő
hívja templomba hívők seregét,
mert Jézus Nagypénteken cipelte
Golgotára a nehéz keresztjét;
az emberekért viselte szenvedését,
'kik – mint most – nem értették, miért.

A bűnösökért vállalta el Urunk
a kínhalált és a sok szenvedést,
mert a kegyetlen nép sokasága
tombolva követelte halálát –
bírái gerinctelenül elítélték, bár
mocskos kezüket mosogatták.

Jézus megváltásunkért vállalta
a megaláztatást és kereszthalált,
amit csak a bűnözőkre mértek.
Nemhiába szenvedett, hisz' feltámadt
és teljes dicsőségében tért vissza
a bűntől megváltani az embereket.

Megértést és békességet hirdetett
nekünk, hogy a gyűlölet helyett
az egész Földkerekségen minden
ember szívébe szeretet költözzön,
és békesség uralkodjék köztünk.
Ez a húsvéti ünnepek üzenete!

(2009. április 4.)

Nagyanyó húsvétja

Csendes otthonában
nagyanyó ül egymagában
szemüvegét leteszi,
könnyes szemét megtörli.

Miért búsul a nagymama
húsvét napján egymaga?
Épp azért, mert elhagyatva
ül szobájában búsongva.

Nem bír járni, fáj a lába,
a dereka, meg a háta.
Elkoptak a csigolyái,
szeme gyenge, nem lát rajta.

Míg fiatal volt, kocsival
felpakolva minden jóval
ment hozzájuk látogatóba,
ők vártak rá a nagy udvarba'.

Hogy szerették őt, érezte.
De most miért várják tőle,
ennyi bajával azt kívánják,
hogy ő járjon hozzájuk?

Elfeledték már azt az időt,
amikor minden bajukban
az otthonát is otthagyva
sietve ment a hívásukra.

Miért nem jut most eszükbe,
jól esne neki egy szeletke
sütemény-kóistoló abból
a náluk készült finomságból?

És neki milyen jó lenne,
ha felkeresnék ünnepeken
mi a gondja megkérdeznék,
szeretettel körülvennék.

(2009. április 13.)

Ünnep

(Újévi köszöntő)

Kétezer tízet írunk ezután:
Újesztendőt mutat a naptár!
Hinnünk kell, hogy ránk jobblét köszönt,
és bízunk abban: szebb lesz a jövőnk!

Örömmünnepre szólít a harang.
Hálaimát zengni mi Urunknak,
templomba siet hívők serege,
fehérruhát öltött a természet,

csillogó hó borítja a tájat,
napsugárban fürdik ma a világ.
Kisjézus hozott karácsonyi békét,
angyali kar zengte szeretetét.

Hit, remény, szeretet éltesse minket:
higgyünk Istenben teljes létünkkel,
remény mutassa az utat nekünk,
s szeretet vezéreljen bennünket.

Szeretet lángja égjen az emberben,
úgy lesznek szépek az ünnepek.
Gyűlölet ne rombolja a lelkünk,
hogy e Földön is boldogok legyünk.

(2010. január 1. – Sikerlistára került.)

HAZAFIAS VERSEK

„Hiszekegy

Hiszek egy Istenben
Hiszek egy hazában
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!
Amen.”

Új Magyar Hiszekegy

(Magyar imádság)

Hiszek egy igazságos Istenben.
Hiszek benne, mert megteremtette a valamikor tejjel-
mézzel folyó
gyönyörű szép Magyarországot;
hiszem, hogy ezt Ő nem felejtí el!

Hiszek az egyetlen, bennünket befogadó Hazában, ahol
fűzfák árnyékában patakok csordogálnak, vizüket nagy
folyókba gyűjtve viszik tovább a tengerbe...
A zöldellő lankákon és erdőkben őzikék és nyuszik
futkosnak, fák ágain
mókusok ugrándoznak, madarak dalolnak és fészkelnek,
s költik ki fiókáikat...

Ahol a tavakban ficáncoló halak élnek, a réteken tarka
virágok nyílnak,
a legelőkön hatalmasra nőtt, páratlan nagy, fehérszarvú
magyar-marhacsordák legelésznek.
A Nagy-Magyar-Alföld hatalmas síkságain aranyló
búzatáblák kalászeit szellő lengeti, melengető napsugár
érleli, s abból sütik a páratlanul finom kenyeret, amilyen
sehol sincs a világon...

Nemzetünk hírneves tudósai világhírű találmányokkal
ajándékozták meg az emberiséget.

Írók, költők és művészek különleges alkotásaikkal
elismerést szereztek itthon és a nagyvilágban.

Városokban és falvakban élő szegények-gazdagok,
idősek és fiatalok valahányan áhítják a békességet, hogy
munkájukat nyugalomban végezzék.

Ifjaink abban reménykednek, hogy tanulmányaikat
befejezve, mindnyájan a haza javára fejthetik ki
megszerzett ismereteiket.

Kisgyermek a játszótereken vidáman kergetőznek, s mi
higgyünk abban, hogy mire felnőnek, gyűlölködés helyett
újra szeretet él minden ember szívében...

Hiszek Istenem örök igazságosságodban,
hiszem, hogy e sokat szenvedett nép sorsát jobbra fordítod
és bűnbánó nemzetünk keserveit elosztatod.

Hiszem, hogy végre örömet és békességet
hozol a sokat szenvedett embereknek.

Hiszek annak az országnak feltámadásában, amelynek
áldott földje fölött még a szivárvány is piros-fehér-zöld
színben ragyog!

Imára kulcsolva kezem, hiszem, hogy akik e gyönyörű
szép országban élnek, örömben és bajokban is hozzád
hűek maradnak, s a nehéz időkben elvándorolt népek
újra hazatalálnak, és nyugalomban, egységben és
szeretetben élnek e hazában.

Amen

(2010. május 19.)

Ébredjetek!

(Hazafias Induló, dalszöveg.)

Ébredjetek! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk most kell cselekednünk!

Országunkat húsz éven át
megtaposták, kirabolták!
Milyen lét az, hol kiskirályok
dőzsölhetnek bőségtálla
dúsan rakott asztaloknál,
szegényekkel nem törődnek,
nyomorognak és éheznek!

Ébredjetek! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk most kell cselekednünk!

Jöjjön közénk, ki igaz szívvel
és lélekkel – mellénk állna!
'Ki eddig nem ártott másnak,
kinek tiszta lelkiismerete,
ki áldozna a közjóért,
s nem csak tömné a zsebét,
ahogy elődei tették.

Ébredjetek! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk kell most cselekednünk!

Vezéreljen, ki közénk jön,
jusson munka mindenkinek,
szegény asztalán legyen étel,
soha többé ne éhezzen!
Jóvatételt kapjanak azok,
kik a húsz év minden baját
ártatlanul elszenvedték!

Ébredjetek! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Tovább már nem várhatunk,
nekünk kell most cselekednünk!

(Készült 2009. október 23. – Sikerlistára került.)

Hitvallás

Elmélkedni azon, milyen
rövid az élet, de minek?
Szebbé kellene tenni,
ezért mindent feláldozni,
talán harcolni kellene!
Küzdjünk hát szebb létért,
tisztá szép erkölcsért,
Isten kegyelméért!

S te hová tartozol?
Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak szeretsz élni?
Mivel ez legkönnyebb,
mert akkor nem kell
senkitől sem félned!

De úgy lehet-e győzni,
legyőzni Önmagadat?

Nem könnyű feladat
legyőzni saját magad.
Hogy elérd, hinned kell,
hit nélkül gyenge vagy,
egy báb, ki válogatás
nélkül enged a vágynak,
s azt tesz, mit jónak hisz,
ami vesztét jelentheti.

Légy hű önmagadhoz,
bízzál érzéseidben, és
egy igazságos élet
lehetőségében.
Vesd teljes erőd annak
megteremtésébe, mert
akarat és hit nélkül a
jó ötlet is hiábavaló!

A hitet én nem másként,
hanem istenhitnek érzem.
S ha az emberiség újra
gyakorolni tudná a
hitét, szívből fakadóan
imádkozna Istenhez,
más lenne a világ, s
szeretet költözne közénk!

(2010. július 10.)

Márciusban

Elmúlt a zord tél, hosszabbak a napok,
az áldott napsugár ablakomban ragyog,
kinyitom a szemem, s gyorsan fölkelek.

Öröm tölt el, rám köszönt március tizenöt!
Jó, hogy magyarnak születtem, engem arra
neveltek, vidáman várjam e szép ünnepet!

Magyar ruhában a templomba siettünk,
áhitattal imádkoztunk magyar hazánkért,
orgonaszó kísérettel Isten áldását kértük.

Korábban sem volt országunk gazdagabb,
a falat kenyérért mindig sokat dolgoztunk,
de egymást becsülve éltünk nyugalomban.

Most magamban imádkozom: tekintsen
ránk a Mennyből a magyar szentek serege,
kik éltükben felvirágoztatták nemzetünket!

Segítsék ki sok-sok bajából a hazát,
óvják a szenvedéstől hívó népünket,
hogy ne legyen a dolgos kezük tétlen!

Legyen a szorgalmas embernek munkája,
jusson mindenkinek kenyér az asztalára,
és ne éhezzen senki ebben a hazában!

Március tizenöt üzenetet hoz nekünk:
ne aggódjunk, inkább imádkozzunk,
és mikor a nemzetiszín zászlóra tekintünk,
jusson eszünkbe, hogy itt az idő, mert
boldogabb napokra virrad a nemzetünk!

(2010. március 15. – Sikerlistán volt!)

Megáradt az Ipoly vize

...megáradt, pedig folyónak nem nagy,
örülök, mert születtem magyarnak.
Tudom, most nem divat a hazaszeretet,
sokszor mégsem értem, hogy is van ez?

Hóolvadás után megtelik a medre,
s mint életünk, lecsitul egyszerre.
Minden változáskor jobb létre vágyunk,
reménykedhetünk, mert most beválik.

Szegény Duna, mennyi mindent átélt,
rég' óta hordja Európa szennyét.
Mély medrében lefolyt már annyi tetem,
lassan minden elvész e mocskos vízben...

Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
– szegény embereket Isten is feledte'.
Pedig nagyon ránk férne a segítség,
de a jóvátételt mindig csak ígérték.

Kis patakok-folyók, ha megduzzadnak,
nagy medret keresve, Dunába folynak.
A szegény népünk hová igyekezzen?
Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?

Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?
Ki merne válaszolni most igennel?
Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,
hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek.

Nem érdekli őket szegény nép sorsa?
Éhezni? E szót nem hallják meg soha!
Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
napestig dolgoztak a falat kenyérért.

Mindezt nem most találták ki, de a mi
bajunk, mert szegénységet örököltünk.
Gazdagnak ujját mozdítani se kell,
jólétbe szülik, vagyonuk ölükbe hull.

Voltak és vannak mindig ügyeskedők,
vagyonukat fortéllal-fillérért szerzők,
kik szégyen nélkül nyúzzák a szenvedőt,
hogy zsíros falatjuk meglegyen mindig,

hogy kedvtelésükre szórhassák a pénzt,
repülővel, tengerparton süttessék
elhízott hájukat, luxusbárokban
számolatlanul költsék a vagyont.

Az is nagy baj nálunk, hogy nagyjaink
ahelyett, hogy egymással torzsalkodnak,
azért dolgoznának a parlamentben,
jó falat jusson minden szegénynek.

Ha egymást lehordhatják mindennek,
mi a haszna, azzal mit érnek el?
Szegénység lett úrrá most hazánkban,
ezért sokan nekivágnak a világnak!

Jó lenne, ha úgy gondolkodnának
a hatalmasságok is, mint mások:
akik fenn ülnek bársonyszékeikben
(jutna eszükbe:)
szegénynek is jólétben kéne élnie!

S akkor reménykedjünk, ne csüggedjünk.
Higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk,
nem hagyhat magunkra Magyarok Istene,
– ha mindnyájan küzdünk ezért,
végre fordul egyet a sorsunk kereke!

(2010. május 8. Sikerlistára került.)

HUMOR

Megcsaltál

Esküdöztél, csak engem szeretsz,
értem élsz, neked csak én kellek.

Szerettél talán két évig,
nálam voltál minden éjfélig.
Rájöttem, hogy megcsaltál;
néha mégis eljöttél, és
esküdöztél, hogy csak én...
Éreztem, hogy csalfa vagy,
ha hívtalak, hazudtál.
Nem hiszek már tenéked:
nem kellesz már énnékem.
Ne járkáljál utánam,
maradj otthon magadnak,
már látni sem akarlak!

(2008. január 23.)

Sírhantomra

(Életem keresztfája.)

Kedves
szüleim várták
az én születésem.
Gyermekeként ott
éltem én három
fiú-testvéremmel,
vidám boldogságban.

Marosvásárhelyen telt ifjúságom sok tanulással és Páván, a nagymamánál kedves barátokkal vidáman. De jött a front, menekülve vissza a szülőföldre: háború rémségeit ott átélve. Kenyeret keresni mentem a testvéremmel Kismoszkvába, koplalni, vesztetre, megismerkedni első férjemmel, ami inkább elmaradt volna, mert három gyermekemen kívül egyéb semmi jó nem telt tőle, a házasságomban mindig csak magamra számíthattam.

Elváltam tőle, inkább magam taníttattam és neveltem mindhárom, gyermekemet, hogy felnőve legalább ők igaz emberek legyenek!

Másodszor is férjhez mentem, de hiába, nem lett jobb, mint elődje, mert ő sem segített, csak ártott a családomnak. De tőle már csak a halála választott el. Életem delén leltem örök szerelmemre, kivel átéltem boldog négy évet, s az nekem jelentette az egész életre szóló örök boldogságot.

Vele töltött négy év több örömet hozott mindkettőnknek: egy egész életre szóló csendes nyugalmat és békeséget, megértést, szerelmet, szeretetet és igaz boldogságot. Amiért érdemes volt élni, s mindezt megköszönöm Neki és a Mindenhatónak, hogy ezt

megélhettem. Kérem még tőle, engedje meg, amikor
majd magához hív, ott Fenn Ő, az egyetlen igaz sze-
relmem várjon rám a Mennyeknek kapujában, nehogy
a sikertelen házasságom negatív hősei még ott is,
a túlvilágon, megzavarják a nyugalmam.
Kérlek Istenem, hallgasd meg imámat!

(Miskolctapolca, 2009. augusztus 17-22.)

Megtaláltam apámat

Elmesélem nektek hol jártam az este.
Kisfaluba mentem, apámat keresve.
Háza előtt megálltam, ajtót zárva láttam,
őt otthon nem találtam.

Most én mit tegyek?
Sétáljak egy keveset?

Ballagok a járdán, gyerekek futkosnak az utcán,
libákat terel egy kislány, kezében vesszőt tartva,
magában dúdolgatva.
Otthon megeteti-megitatja
az éhes csapatot.

Lassan esteledik, a nap is lenyugszik.
A gyerekek fáradtak, otthon vacsoráznak,
majd anyjuk csókjával lassan elcsitulnak,
míg az apukák kocsmába sietnek.
Falu közepén áll a kocsmá,
'hol vézna roma a hegedűjét nyúzza.

Telve a nagyterem, hol be se fér több ember.
Meglett férfiak kezükben telt pohárral
koccintgatnak nevetve egymással.
Benézek az ablakon:
mit gondolnak, kit látok ott?
A terem közepén apám, kezében telt pohár,
fején félrecsúszott kalappal
egy menyecskével csárdást jár.

(2008. február 21.)

Az én születésnapomra

Nagyon régen születtem én,
akkor ti nem éltetek még
hiszi a
pizsi!

Kis falu neve Kisbárkány,
nagy hegyeknek nyúlványán:
Cserhát
lábán.

Apám örült nekem nagyon
bejelenteni ment fagyon,
hóban,
lóval!

Kereszteltek Finta Katalinnak
Megtoldották: Margittal
kinek
kellett?

Művésznak lenni akartam,
irodában találtam magam.

no lám,
ott ám,

mert jött a nagy ármádia:
Vörös-hadsereg nagy hada,
handa-
banda!

Álmaimat eltiporta
a szívemet összetörte –
nagyon
sajgott!

Most lakom Balassagyarmaton,
legbelül a központban,
nagyon
régén.

Három évtizedig dolgoztam
a városi tanácson,
jóban-
rosszban.

Gürcöltem sokáig magam,
s szorgalmasan dolgoztam
éjjel-
nappal.

Munkám után megéltem én,
jobb életre nem volt remény
ha csak,
no csak!

Nyolc évtizedem úgy elszállt;
de a szerencse nem molesztált
lazán,
úgy ám!

Eljött az idő, örültem,
már nyugdíjba mehettem,
mióta?
Azóta

azt csinállok, amit akarok,
novellát-verset faragok
ésszel,
kézzel!

De nem papírra tollal-kézzel
hanem számítógéppel!
mégis
élvezettel!

S most itt vagyok Veletek
remélem, együtt örültök
nekem,
velem!

Mint tavaly Szántódon,
most meg itt, Szigligeten.
Igen!
Éljen!

**

MEGJEGYZÉS: – VÁRJATOK MÉG!

Ő (József Attila) születésnapjára versét
megírta tíz szakaszba,
igen.

Bizony,
de én nem értem bele
olyan rövid versbe,
(ezért) MEA-
CULPA!

(Versíráshoz ihletem jött még,
2008. június 27-én,
amint Árpád felhívása megjött:
éjfél
előtt.
Befejeztem: 28-án, 0 óra 35 perckor!)

Rövid lett az éjszaka,
mondhatom, nagyon
álmos
lettem.

Ezért aztán sietősen
le kellett feküdnöm
ágyba,
aludni.

Álmomban is verset írtam,
Számoltam és szótagoltam
másnap
reggelig.

Hiába minden akaratom,
nem tudtam abbahagyni
egészen
reggelig!!!

De ha újra elolvasom
a verset, akkor
mindig
továbbírom.

Ha Ti mégis megunnátok,
akkor inkább lőjete le
már
végre,
másként az én versikémnek
talán sohasem
lesz
vége!

(Készült: Szigligeten, 2008. június 27-én, az 5. irodalmi
estre, József Attila: Születésnapomra c. verse ihletén.)

2008. Szigliget – esti foglalkozás.

Éveim „jutalma”

Eddig meg tudtam számolni az éveimet,
de már oly' sok, megszámlálni sem lehet.
Annyit fáradoztam már az életemben,
most keresem az elmaradt szépségeket.

Elmélkedve futom végig a sok-sok napot,
'mit nekem a jóságos Isten megadott.
Oly' jó lenne nekem visszaidézni gondtalan
ifjú éveimet és a gyermekkoromat...

Ami nekem nem tetszett, vagy rosszul sikerült,
azt átugrottam: mért' bánkódjak megint?
A háborút, fázást, éhezést elfeledtem,
együtt a mindkét kellemetlen férjemmel.

Az első? – Semmi jót nem nyújtott, kivéve három
kedves gyermekem; de a nevelésük már
eszébe se jutott, csak barátokkal kóborolt,
itta a rumos-feketét, s össze-vissza beszélt.

A második? – Ő nálam menedéket keresett,
szórakozni igen, de dolgozni ő sem szeretett,
meg jól élni is, de nem jutott neki rá fedezet,
viszont a pénz költségéhez nagyon jól értett!

Mindenkitől, kollégáktól-szomszédoktól
pénzt kért kölcsön, de visszaadni feledte.
Azok pedig panaszra hozzám jöttek,
hogy férj-uramnak juttassam az eszébe.

Évek múltával a gyerekeim nevelése
megmaradt nekem, eme kötelességemet
jól teljesítettem: ők tanultak, felnőttek,
munkába jártak, közben váltak-nőszültek.

Jöttek az unokák, a nevelésüket sokszor
átvettem, mert a nagymama mindig ráér.
De én szívesen tettem, mert szeretem őket,
s most is, hozzám sokszor örömmel jönnek.

Éveim jutalma, hogy élhetem világom,
szép lenne éltém', ha nem fájna a lábam,
(mert) azt csinállok, amit akarok: olvasok,
zenét hallgatok, s annyit írok –, ami tán' sok!

Számítógépemen kopogok, naponta legalább
nyolc órát szorgalmasan végigdolgozok'
– mintha fizetnének érte! – (de) pénziányban
szenvetek, mivel (éveim jutalma a nyugdíj),
s a munkám eredménye csupán éhbér...

(Készült: 2010. február 9. – 00.0 perckor!)

Forró nyáron

Az már igaz, itt a nyár,
süt ránk forró napsugár,
árnyék után kutatunk,
ásványvizet kortyolunk,

azzal oltjuk szomjunkat,
de attól sem frissülünk,
keservesen szenvedünk,
nem tudjuk, hogy mit tegyünk?

Tudod, mit ajánlhatok
ilyen melegben Neked?
Vetkezzél le pucérra,
mártózzál meg hús tóba',

s ha az nincs a közelbe',
fürdőkádba mártózz be,
friss vízben lubickoljál,
jeges-teát kortyolgassál!

Sokan szenvednek éjjel,
hőtől izzadnak ébren.
Azt kérdezik, mért éget
úgy a nap most téged?

Nehéz erre a válasz,
erre kéne ragtapasz,
amit egyszer elrontottunk
az ózonlyukat befoltozzuk.

Valóban, most igazság,
Nap sugara gyilkosság!
Ezért reggel napozzál,
tíz óráig még nem árt!

Aztán bújj el előle,
hideg vízben mosdjál le!
Ha nincs dolgod, pihenjél,
hűvös helyen, nyugágyban!

Van, aki most esőt vár,
de azzal is baj van már.
Most mondták a hírekbe'
utakat ár ellepte!

Ha ez így megy sokáig,
vízben járunk bokáig!
Házak úsznak az árban,
sokan sírnak fedél után.

(2010. június 14. – Sikerlistára került!)

Bánki tónál

Lemaradtam

Szombaton, Pesten irodalmi est lesz,
meghívtak, ezért én is ott leszek.
Törölgetem a port az íróasztalon,
s figyelem az órát, nem kell sietnem.
Közben nézegetem az írásokat,
amiket majd a színházban felolvasok:

választok a versekből, és novellákból
– nem tudni, a zsűrinek melyik lesz jó.
Készülődöm, mit vegyek magamra?
Nem mindegy hogy festek a színházba’.
Talán legjobb a sötétkék kosztüm,
Lehet, illik hozzá a vajszínű blúzom.

Kivasalom a ruhám és felöltözöm,
csinosítgatom magam és sminkelem,
befújom hajam illatos parfümmel,
a táskám, és a kalapom fölveszem.
Megnézem magamat a nagytükörben,
már indulhatok, rendben van minden.

De mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
hallom a híreket, hogy Budapesten
a BKV és a MÁV sztrájkot hirdetett.
Azon gondolkodom: most mi lesz velem?
Barátok várnak az állomáson engem
de azt nem tudom, oda hogy jutok el?

Sosem gondoltam, hogy lemaradhatok,
összefogtak ellenem az angyalok,
nem indul most innen se’ busz, se’ vonat.
Csak vártam – koptattam a porondot,
mert itt is megszervezték a sztrájkot,
hangosan kiabálva járvák a várost.

Verseimet hiába vettem magamhoz,
hogy titeket untassalak majd ott.
Elővettem zsebemből a Mobilom,
a kijelzőn neveteket keresem,
persze, az meg se fordult a fejemben,
hogy becenéven szerepeltek a Neten.

A gombokat mindhiába nyomkodom,
de a neveket sehol sem találom.
Végre, itt egy név, – Tomi! – keresem,
– szia Tomikám! – üdvözlöm őt örömmel:
de hangját hallva, elhűl a vér bennem,
nem te vagy az, hanem a testvérem!

(2010. január 23.)

Óh, te édes!

Óh, mennyire szeretlek!
Szeretem kreol színedet,
szeretem kerek szemedet.
Ha meglátlak, kívánlak,
érezem bűvös illatodat,
teljes édes mivoltodat.

Oh, kérlek, légy az enyém
a gondolat is szép remény.
Amikor közelemben vagy
mámor önti el agyamat,
ne váráss magadra sokáig
a ruhádból is kibont'lak.

Jöjj mellém édes, lassan
beteljesül a vágyam:
végre itt állsz előttem
csupaszon, fedetlenül.
Már semmi akadály,
hogyan magamévá tegyelek:

Most azonnal megeszlek,
mert igazán szeretlek,
**Te kíváncsian finom és édes
MOGYORÓS CSOKOLÁDÉ!**

(2009. április 4.) Az ihletem abból lett:
rádióban reggel fél'füllel hallottam,
hogyan Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!

Régmúlt idők őszén az iskolában

Csendben osonva jött az ősz a kertek alatt,
gyér felhőkben álmosan megpihent a nap.
Nem simogatja már a fáradt arcokat,
mikor az emberek munkába rohannak.

Nyugat felől szél fújja szemükbe a haját,
megrezegtetve lombját az útszéli fáknak.
Dideregve siet a gyerek-sereg, háton táskával,
az iskolában őket szigorú tanár úr várja.

Minden reggel ott áll, pálcával kezében,
ráncozott homlokkal, orcáján szemüveggel.
Azon törné fejét, előbb melyik gyereket
szólítsa, s meggyötörje, mert tudni akarja,

megtanulta-e feladatát? Még a múltban él, mikor az iskolákban rend uralkodott, csend fogadta a tanárt minden osztályban, a tanulók fegyelmezetten ültek a padokban

meg sem mozdulva, a légy zümmögése is hallatszott, ha egy nevelő belépett, az osztály felállva, hangos köszönéssel úgy fogadta a tanár urat, tisztelettel.

Fegyelmezetlen diák szigorú büntetésre várhatott, sarokba állítva szégyellhette magát. De az se ment ritkaságszámba: ha nádpálca-suhintás lett a jutalma.

Senki sem ment ellene sehová panaszra, mert rendnek kellett lenni az iskolában; a leckét mindenkinek tudnia kellett. Az iskolába nem szórakozni, hanem

valamennyien tanulni jártak a diákok! S most, kik néha megszegitek a rendet jó lenne, ha – azon elgondolkodnátok – igaz, már nincs olyan fenyítőeszköz,

mint volt valaha – de el ne feledjétek, hogy tanáraitok jót akarnak nektek, belőletek rendes embereket nevelnek! Ezért azt mondom nektek, gyerekek:

szorgalmasan tanuljatok,
és tiszteljétek a tanítókat!

(2010. szeptember 3.)

Szigligeti napló

Már korábban otthon csomagolok,
ismét Irodalmi Táborba indulok.
Tavaly Szántódon töltöttük időnket,
most meg Szigligetre készülődök'.

A nyár melegebb nem is lehetne,
de beborult az ég, útra kelve:
bús felhőből villámok cikáztak,
minden járókelő jól átázott.

Kelenföldre esőben indultunk,
csuromvizesen szálltunk vonatra,
– a tapolcai gyorsra.
Leülve, a fülkénk is beázott,
vizes falaktól a hideg kirázott.

Szürke felhők közt a Balatonnál
merengve néztem szüleim házáat,
'hol élték nyugdíjas éveiket,
s szeretettel vártak bennünket.

Haladt a gyorsvonat, majd kiderült,
és fenn az ég napsugárban fürdött.
Magasban a fecskék raja cikázva
készülődött hosszú vándorútjára.

Vonat ablakán kitekintettem,
csodás őszi tájban gyönyörködtem.
Megérkezve Szigligetre, az ódon
Alkotóházban lettünk elhelyezve.

Nekem a kastély vastag falai
mesélnek híres elődeinkről,
kik valaha itt alkottak-pihentek,
és maguknak hírnevet szereztek.

Folyosókon meghatódva jártam, –
nehogy emléküket megzavarjam.
Elődeink nyomdokán haladva
kortársaink rögzös útját járva
– jöttem Szigligetre,

hogy érzelmeinket-gondolatainkat
egymással kicserélve, agyunkat
csiszoljuk, oly' értéket alkossunk
az utánunk jövő nemzedékeknek,

hogy majdan a leszármazottaink
gyönyörködve alkotásainkban
ismerjék meg e kor történetét;
örömeinket és a súlyos időket.

Jó együtt lenni ismét Veletek,
de ami nekem mégsem tetszett,
– hogy miért? – elmondom most Nektek,
biztos vagyok benne: megértitek.

A kőkemény, dupla nyoszolyámon
fájós lábam nem tudott pihenni.
Otthon kényelmes helyen alszom,
Ahol fáradtságom jól kipihenem.

Itt azonban a forgolódástól
éktelenkednek rajtam kék foltok,
pedig minden takarót és párnát
összeszedve, magam alá gyűrtem.

Éberen rovom most e sorokat,
inkább fölkelek, mint hogy ágyamban
tovább szenvedjek, s nem kellemes
éjszaka folyosón keresni vécéket.

Tanakodom: költő-elődeim közül
ki lehetett, aki ezt a szobát lakta? –
Azon töröm kobakom, mi lehetett
Oly' nagy bűnöm, hogy ez jutott

nekem osztályrészül?, mert bármilyen
nagyot vétkezhettem, azt remélem,
vétkem alól ezzel a büntetéssel
mindenképpen feloldozást nyertem.

Hajnalonként a nyitott ablakon
kakukkszót hallok, mellette a park
fenyőfái- és a készülő étel finom
ínycsiklandó illata a szobámba árad.
(Vigasztalásul az szolgál nekem,
mi lesz ma ebédre, én már érzem.)

Egyébként napjaink jól teltek
pihenéssel, balatoni fürdéssel,
minden esténként pedig egymás
gondolatainak kicserélésével.

Szigligetet tán' azért nevezték
a Balaton tó gyöngyszemének:
mert a falu erdők közé bújva
vár alatt épült, hegyek karéjában;

a táj szépségét az utókornak
a folyosókon festmények őrzik,
s az akkori idők értékeiről
nekünk költőóriások mesélnek.

Szép napokat hátrahagyva, lelkem
telve élménnyel, – fájón búcsúzom.
Bizton érzem: visszatérek még ide,
Balaton gyöngyszemére,
– gyönyörű Szigligetre!

(Készült az Irodalmi Alkotóházban:
Szigliget, 2008. szeptember 8-14.)

Írótársammal Szigligeten

EGYÉB

Mai miatyánk!

Jó Atyánk!
ki vagy a magasban,
a felhők fölött trónolva,
letekinthetnél néha,
szerény hajlékunkra.
Beengedhetnél minket
gazdag paradicsomodba,
ami nekünk is nagyon
jó lakhelyünk volna.
Ahogyan Te óhajtod
úgy szeretnénk élni,
de a tőled kapott erő
ehhez nem elegendő.
Miként isteni erénnyel,
az égieket mind elláttad,
bennünket miért nem áldasz
meg legalább reménnyel?
Kérünk, add meg nekünk,
a Földön élő embereknek,
hogyan legyen egészségünk,
mindenkor békességünk.
Legyen meg nekünk
az italunk-ételünk,
minden egyes napra,
ne csak ünnepre.
Ne feledd el, kérünk
emberi mivoltunk,
hogy teremtményedként
gyakran vétkezünk.

Ha hozzád fohászkodunk,
s tehozzád könyörgünk,
könyörületesen nézd,
hogy szívből imádkozunk.
Számptalan bűneinket
tudom, megbocsátod,
akkor mi is úgy tesszünk,
ha vétenek ellenünk.
Kísértésben elfeledjük,
mit kellene tennünk,
ha gonosztól megvédsz,
minden szerinted lesz!
Akkor elmondhatjuk,
hálaimáinkban, hogy
mi mindig azt akarjuk
amit Te, mindenkor!
Mindörökké úgy legyen!

(2008. június 9.)
A Gondolatok értéke 2009. júliusi pályázatán
nyertes vers.

A csend zenél

(Iker-szonett)

1.

Csodás ez a csend, amerre ballagok...
árnyas fák alatt rád tekint a Hold.
Csillagösvényen... rózsák tövében...
árnyak közt bújva csak Téged látlok ott?

Hallod a zenét? Egy gitár húrja sír
fák lombja között madár csicsereg...
csak Rád gondolok, s némán merengek,
a fájó szívem már többet el nem bír...

Széllal száll hangod, mint galamb úgy suhan
puha fehér szárnyán fut képzeletem
holdfények táncával – lépteddel... halkan.

Csillag fényében egy dalt üzensz nekem?
Mit súghat felém, tán szél a sóhajod...
siess édesem... légy mindig énvelem.

2.

Mély csend mindenhol... csak a szél dalol...
Vagy talán a szíved dobbanása fél...
Csitt... rózsák tövében a csend beszél,
illatpára száll... ha feljött már a Hold.

Angyalok szállnak, hárfák hangján szól
figyeld a csendben, mit mond a szívem,
Hajtsd ide a fejed, ne szólj semmit sem:
egy csodás varázslat, hidd el ezt nekem.

Csak halkan suttogjál, azt is megértem,
úgy ver a szívem, már titkokat remél:
bújjál keblemre, mert te leszel enyém.

Orgonailat szállt felém, jöjj hozzám,
hallgassuk a csendet lágy zene mellett
miénk lesz a világ mindörökre... már.

(2010. október 15.) Sikerlistára került!

Ablakból a világra

(A méz)

Ablakomban könnyökölve kinézek,
virágokkal teli kertre tekintek.
Napsugár fénye élteti a tájat,
barackfa nyújt árnyékot a mamának.

Kis patak fut a lejtőn csörgedezve,
kisleány ül partján tőle nem messze.
koszorút fon virágokból illatost,
koronaként illeszti majd fejére.

Tarka lepkék röpdösnek el fölötte,
virágporral megtelt méhek zümmögve
szállnak vissza a kaptárba sietve.

Lépes-mézet gyűjtögetnek kaptárba,
mézes-kalácsot süt ebből anyuka,
családjának tálalja majd ünnepre!

(2010. április 21.)

Ablakon át kitekintek

Ha ablakomból a tájra tekintek,
a szép látványtól menten elképedek:
csodálom a rét puha zöld pázsitját,
ahol pihen egy kiránduló csoport,
patak partján kislány virágot szed,
s belőle egy szép tarka csokrot köt.

Közben gyönyörű zenét hallgatok,
fülemben érzem a lágy dallamot.
Ha kórus hangja száll a magasba,
a szívem megtelik áhítattal,
s lelkem sóhaja a madarakkal
a sejtelmes lég felé szárnyal!

Gyötrelmes sorsra ítélt valaki, (de)
nem szeretnék köveken törődni.
Én a másik tanácsot fogadnám,
körülnézek a világban, s várom,
ki biztosan szeret engem: a párom,
mert én őt régóta ismerem már!

Sietve jó hozzám, mindjárt itt lesz;
benne látom lényem, ha rátekintek,
szemében az egész világ ragyog,
mintha ablakból nézném a tájat:
s forróság önt el, zakatol szívem,
mert nekem ő a legnagyobb kincsem!

(2010. április 23.)

Barátom a számítógép

Mióta megismertem a számítógépet,
szinte ő a mindenem, barátom lett!
A gép nagyon sok mindenre hasznos,
azért mindenre mégsem alkalmas.

Nem helyes a játékot túlzásba vinni,
az információkat jó lenne ellenőrizni:
ügyelni kell, hogy a partnerünket
ne válasszuk ki a számítógépen.

Figyeld meg, mit ígérgetnek neked,
nem tudhatod, ki ül szemben veled.
A személyes találkozásnál tudod meg,
ki az, aki veled kedvesen elcseveg.

Ilyen találkozásnak tanúja lehettem,
a gépet ennek okául mégsem illettem.
Valaki randit adott egy netes levélre,
mi lett a vége?, arról beszélni lehetne!

Vonzónak, okosnak mutatta be magát,
ebből egész más lett a találkozásnál;
ígéretéből egy szó sem lett igaz,
a lány magából kikelve jött haza.

A megismert férfi azzal nem azonos,
mert akit meglátott, egy toprongyos,
üresfejű pasas. Már azt sem hitte el,
hogy vele társalgott a számítógépen.

Ezért a gépet okosabb célra használd,
minden elérhető vele, hisz' sokat tud.
Hallgathatsz rajta zenét vagy híreket,
ha mást akarsz, rajta azt is elérheted.

Regényt alkotni? Azt is megteheted,
a számítógépen írni sokkal könnyebb.
Nem olyan, mint a korabeli írógépen,
hibákat is kijavítja, segít mindenben.

Ha számokat kellene összeadnod,
a gépen a számológépet megtalálod;
ha kimutatásokat kell szerkesztened,
a számítógépeden azt is elérheted.

Rajta megismerheted a világmindenséget:
a tudomány bármely ágában elmerülhetsz.
Kutathatod a tenger mélyének titkait,
tanulmányozhatod és az ég csillagait.

Számítógépen a világ bekopog hozzád,
munkahelyed is lehet, ha azt óhajtanád.
Okos a gép, nekem kedves, jó barátom:
sosem csap be; otthon és bárhol megtalálom!

(Készült: Budapest, 2009. június 20.)

Barátság

Jobb lenne csendben ketten pihenni,
mint veled örökké harcba lenni.
Szeretnék vízparton együtt sétálni,
jó időben zöld mezőkön járni;
beszélni érzelmeinkről egymásnak,
eloszlatni a nyugtalanságunkat.

Hallgatva az erdő csendes zúgását,
elfelednénk életünk sok baját.
Madarak halk csivitelése mellett
fülünkbe a szellő suttogna nekünk:
köztünk minden félreértés elmúlna,
baráti kezünk egymásnak nyújtva.

Mondd, barátom, mi bánt tégedet?
Ha úgy érzed, hogy megsértettelek,
nyugodtan szólj rám, megértem én,
arcodon látom, valami nincs rendjén.
Szemedbe nézve – mint egy kútban
a sötét víz, a büszkeséged oly mély.

Meghallanám mélyből is kiáltásod,
szeretném tudni, mi a kívánságod?
Most már lecsitultan beláthatod,
mindenkor jó vagyok én hozzád.
Csak szólj hozzám, mikor bánkódom,
hogy elmúljon a mély bánatom.

(2010. február 4.)

Búcsú testvéremtől

Jó a móka?

Jó a móka – egy láncvers címét olvasom.
Jó a móka gyerekek, veletek vallom,
de nekem most nem jön be – mondhatom.
Jobb lenne nekem tréfába fojtani bánatom,
tán' jókedvre derülnék, ha most tehetném.

De nagy a bánatom, nem fér bele móka,
mert a testvérem, ki oly' közel állt hozzám,
most szenved a rideg kórházi ágyán,
azt sem tudhatom, talán a végóráját várja...
Imádkozom magamban, s egyre rá gondolok.

Gondolatban látom gyermekkorunkat:
szerettük egymást, sokat játszottunk,
kirándultunk, később is sokszor osztottunk
vele örömben-bánatban segítettük egymást,
amikor tehettük. Megjelennek előttem

a nehéz, feledhetetlen háborús napok:
1944. december – dúlt a háború, s a
falut, ahová menekültünk, elérte a front.
Orosz katonák rontottak a lakásba,
mindegyiknek vállán nehéz géppuskája.

Egyikük testvéremet meglátva, haraggal kiabálta:
nyemecki-nyemecki! – rá haraggal mutatva.
Szőke haja s kék szeme miatt azt gondolta
– aki még csak tizenéves volt akkor –,
hogy a fiatal testvérem német katona ...

Azt hitte, tán' az ellenségüket bűjtatjuk?
Ezért mi őt mind rémülten körbeálltuk,
míg anyuka ijedten neki magyarázott:
Ő az én fiam, még tanuló, szinte gyerek,
nem német, nem is katona, hanem magyar,

s arcképes igazolványát neki nyújtotta.
De az orosz kezéből kitépve, széttépte,
még lábával is eltiporta, s nem akarta
megérteni, pedig anyánk hozzá szlovákul
beszélt, s más katonák eddig megértették.

Látva a dühöngő embert toporzékolva,
testvérünket rémülten körbe fogtuk,
arra gondoltunk, képes lesz nyomban
megölni, félelmetes fegyvertét használva.
Sokáig tartott, míg a félelmünk elmúlt.

Higgadtabb társai látva a rémült családot,
próbálták megnyugtatni dühöngő társukat.
Bár nem látszott rajta, hogy dühe elmúlna,
közrefogták egymást, s elhagyták a lakást.
Bezárva az ajtót, mi hálaimát mondtunk!

S míg nehéz óráit éli most kedves testvérem,
tőle távol az együtt átélt időkre emlékezem,
– s a jó Istenhez az Égbe száll imám:
adjon neki békét-nyugodalmat odafönn,
s várjon bennünket ő, ha eljő a mi óránk.

(2009. november 27.)

Csak egy kívánságom

Én gazdag nem vagyok,
csak magyar nyugdíjas.
Utódaimra én mást
hagyni nem tudok.
Legnagyobb gondom:
mivel egyengessem
útjukat, hogy a válságból
valahogy kijussanak.

Ezért egyre azt kívánom,
éjszaka is azt álmodom:
kész írásaim a fiókban
tovább ne pihennének,

végre fölébredjenek,
vigye el a tündérkirály,
a nyomdában nyomtassa ki,
és bekötve adja mind ki.

(2009. május 25.)

Dúdolom a dalod

(Iker-szonett)

1.

Lombsátorban hallgatom múzsám dalát,
szívembe hatoló csodás szopránját
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.

Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátyolod felhők közt kúszik utánad...
Míg dalod kísérő akkordját hallom,
a vágy és a bánat elemészt engem.

Lombok árnyékában halkan dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat,
s lágy muzsika mellett száll sóhajom.

Gondolatomban már eljöttél hozzám,
lelkünk összeforrt a vad vágyainkkal,
s Te ezerszer játszottad el zongorán.

2.

Mély csend mindenhol, gyertyák lobogása,
lelkemben megszólal a halk szopránod...
sóhajaink a magasságba szállnak,
s álmodunk együtt, szemünket lezárva.

Álmomban hallom suttogó hangodat
halk zene fülemnek, áldás lelkemnek,
ha pirkad a hajnal, te itt mellettem
s nézhetem szemed, ragyogó csillagát.

Csöndben figyelem a hajnal ébredését
ne zavarjam meg a szép álmodat,
elmúlik a hajnal, kéklik már az ég,

álmosan sóhajtasz, és rám mosolyog
szemed, boldoggá tettél, mert ezután
örökké dúdolom gyönyörű dalod...

(2010. október 12.) A vers sikerlistára került.

Gödör mélyén

Sűrű, sötét erdő mélyén
időtlen-időtől kószálok én
hideg éjben,

bokrok között botorkálva
járt utat már nem találva
a sűrű homályban.

Vadak között érzem magam,
körülöttem mindenhol
üvöltözés, vad sóhaj...

Magas fákon vadmadárhad
rettenetes szárnycsapása
vijjogása húsba mar.

Lucskos sárban lábam alatt
varangybékák ugrándoznak,
kígyók tekeregnek.

Semmit se látok a sötétben,
benne a mély gödörben,
lenn a legmélyén.

Sehol nem lelem meg a kiutat.
Ki mondja meg, hol vagyok?
Nem tudom, ki vagyok.

Lehet, hogy nem is élő ember,
csupán a fáradt-fájó lelkem
bolyong a sötétben?

Sűrű fák közt sehol sincs fény
számomra már nincsen remény
talán ez a vég...?

(2009. február 15.)

Ilyen az élet...

(Három nemzedék)

Kicsi gyerek izeg-mozog
gond nélkül él
– eszik, iszik, játszik,
jó kedvében kacag,
– semmire sincs gondja,
róla gondoskodik anyja.

Iskolás gyerekek játszani,
rohangálni szeretnek,
– néha megpihennek,
szívesen tévéznek,
– csak ímmel-ámmal
veszik kézbe könyvüket.

Rossz jegy miatt szüleiktől félnek.
Nem értik meg „őseiket”,
– kik szeretettel veszik körül őket.
Fel sem fogják, miért kell
– óvni tini gyermeküket,
azt hiszik, hogy már rég’ felnőttek!

**

Éretlenül azt sem értik,
később ráéreznek, hogy
– „nem fenékgig-tejföl az élet!”
Ha már látják, hogy apjuk-anyjuk
– egyre gyengül, fárad, akkor
értik meg őket, és az időseket:

Amikor nagyszüleik bottal járnak,
szemüveget hordanak,
– behúzódnak a szobába
délután is pihennek,
– nem szeretik a hangos zenét,
csak a csendességet.

**

Ilyen az élet: megszületünk,
kisgyermekként játszunk,
– lassan növekedünk;
iskolába járunk,
– mi is felnövünk, és
később szülők leszünk.

Nemsokára ráncosodunk,
aztán megöregszünk,
– lassan járunk, fáj a lábunk,
botunkkal is botorkálunk,
– szemüveget hordunk,
úgyis alig látunk.

**

Ezért ide figyeljetelek,
kik most vagytok gyerekek:
– megy az idő, felnőttök,
lassan szülők lesztek,
– végül eljön az idő, hogy
ti is megvénytök.

Bottal járva, botorkálva,
alig látva, tán' nagyothallva,
– metróra vagy buszra szállva
ülőhelyet kerestek,

– s akkor majd ti sem értitek,
a tinik mért nem adják át
– nektek a helyüket?!

Ha a majdani egészséges ifjak
(mint most ti) kinéznek az ablakon,
– mintha észre se vennék
a megfáradt öreget,
– úgy tesznek, mintha már
állni sem bírnanak,
– vagy talán nem is látnának.

Ha ezt végiggondoljátok,
már most másként tesztek:
– tisztelitek az időseket
mivel ti is azok lesztek! –
Belátjátok, hogy elfáradtak,
ti pedig még jól bírjátok!

Nos, majd akkor megértitek,
kedves tini gyerekek,
– hogy ilyen könnyörtelen az élet.
Ti pedig ezek után az idős,
– fáradt emberekkel szemben
megértők és udvariasak lesztek!

(2007. december 15.)

Három generáció

Kibékülés

Jobb lenne egymással kibékülni,
mint veled örökké harcba lenni;
szeretnék vízparton együtt sétálni,
kéz a kézben zöld mezőkön járni.

Mesélnénk érzelmünkről egymásnak,
elosztatni vele nyugtalanságunkat.
Hallgatva az erdő csendes zúgását,
felednénk életünk sok búbánatát.

A madarak csivitelését figyelve,
lágyszellő sutogva fülünkbe:
félreértések elmúlnának köztünk,
ha egymásnak nyújtanánk a kezünk.

Mondd, édesem, mi bánt tégedet?
Ha úgy érzed, hogy megsértettelek,
nyugodtan szólj rám, megértem én,
arcodon látom, valami nincs rendjén.

Szemedbe nézve – mint egy kútban
a sötét víz, büszkeséged oly mély.
Meghallanám onnan is sóhajod,
eléd raknám minden kívánságod.

Forró kezembe vonom kis kezéd,
hiába ne is küzdjél ellene,
mert szeretlek, suttogom Neked,
s a karjaim közt pihenjél meg.

Most már lecsitultan beláthatod,
mindenkor jó vagyok én hozzád.
Csak szólj rám, amikor bánkódom,
hogy elmúljon a mély bánatom.

(2010. január 4.) Sikerlistán 2010. februárban.

Lázadok!

Miért gondolom, hogy angyalok látnak,
és sikerül, hogy teljesül vágyam?
Jó lenne, ha valaki várna rám,
mielőbb meglelném kedves párom!

Elhagyta engem, most mit tehetek?,
veled együtt elszálltak a remények.
Bús magányomban siratlak téged,
nem biztos, hogy ezt te megértetted.

Forró vágyódással szerettelek,
te mégsem értettél meg engemet.
Érzelmem mindig önzetlen volt veled,
a hűségemet nem érdemelted meg.

Tévútra vittél, csúnyán becsaptál,
a vágyaimmal sosem' törődtél,
meghasadt a szívem, hiába fájt,
elmentél tőlem, reményem sincs már.

Ezután nem vagy már hozzám méltó:
elfogyott reményem, mert megcsaltál...
sóhajaim utánad hiába szállnak...
Búcsúzom tőled! – Isten veled! Agyó!

(2009. augusztus 30.) Sikerlistára került!

Reménykedem

Kicsiny falucskában: Kisbárkányban
születtem a Cserhát hegy lábánál,
tanítóék második gyermekeként
'hol ifjúságom örömben töltöttem,

de egy zárt világban éreztem magam,
nem tudtam áttörni a burkolatom,
egyedül éltem a sokadalomban,
szebb jövőt nem (csak) magamnak akartam.

Maradtak óhajok a gondolatok,
hiába minden, nem jöttek szebb napok,
azt hittem, mindig bezárva maradok.

Erős vagyok, bízom az Istenben,
ezért forró vágyaim maradtak, s
már egy szebb jövőben reménykedem.

(2008, június 27.) Babits Mihály: A lírikus epilógja c.
verse után írtam.

Rémülten állok

Ki mondja meg nekem, most mit tegyek?
Mozdulni se merek, hogy zajt ne üsse!
A telefonom a másik szobában,
a Mobilom meg a konyhában van.
Ki jöhet nekem a segítségemre,
ha csoda nincs, itt mindennek vége.

Betörő álldogál az előszobában...
nem moccan, tán' érzi, hogy megláttam?
Vagy ő is épp' úgy fél, akár csak én?
Talán azt sem tudja, hogy mit tegyen.
Múlnak a percek, nő a rettegésem,
én meg mozdulatlan állva őt nézem.

Most lassan a tükörtől elhúzódom,
ne lásson benne a betörő engem.
A Mindenhatóhoz fohászkodom,
segítsen meg e szorult helyzetben!
Tekintetem a faliórára szegzem,
Hisz' jön a postás a levelekkel!

Nem hiszek már a nyitott szememnek,
felismerés mar belém hirtelen.
Ilyen alkalommal mit kell tennem?,
ha valaha kedvesem áll előttem,
arcán keserűség, szeméből hull a könny,
apja gyerekemnek, s betörőnek hittem!

Visszaemlékezem a kedves órákra,
a lemondásokra, megélt gondokra...
de emberként élni velünk nem tudott,
ránk csak gyötrődést és szégyent hozott:
lezüllött, sokszor részegen állított be,
gyermeké elbújt előle, rettegett tőle!

Az órára tekintek, alig telt el pár perc...
mégis, a rémület hosszú óráknak tűnt,
az idő úgy múlt el a végtelenbe'...
A volt kedves meg bámul a semmibe,
nem csak én, de ő sem számított arra,
hogy találkozunk a lakásban újra.

Rettentő félelem tört rám, akárcsak
régén, szeme oly' vadul rám tapad,
mint valamikor, ha ittasan jött haza.
Tudom, nem számíthatok semmi jóra.
Körülnézek, rémülten keresek menedéket,
véletlen nyílik az ajtó, és elmenekülhetek...

(2009. június 10.)

Sötétben élni

Ha nem ragyogna semmi fény,
mit mutatna a földi táj?
Sohasem sütné ki a Nap...
milyen érzéssel hatna ránk?
Tavasszal nem lenne zöld a rét...
virágok sehol nem nyílnának ...
sivár környezetben élhetnénk
nem volna miért örülnénk!

Fény nélkül hogy lehetne élni?
örömét abban nem lelné senki.
Ha nem volna sehol sem fény,
sötétben nem tudnánk remélni.
Sötétségben élni nem lehet,
abban senki sem gyönyörködhet.
Jó lenne, ha a Nap rám sütné,
fénye napestig melengetne.

Amikor megpillantottalak,
s gyémántként ragyogó szemed
merészen reám villantottad,
a szerelem bennem lángra lobbant,
s fénylő szemed azóta fogva tart.
Érzem: ezután már nélküled
nem lehet létezni sem, mivel
csak a fényedtől tudok jól élni.

(2009. október 12.)

Susog a csend

(Iker-szonett)

1.

Halkan szólj, mert hallom, hogy susog a csend
tavaszi szél hozza – üzeni nekünk:
lesz még kikelet, ha Isten lesz velünk,
csillagfényben élünk, mindnyájan ideleenn.

Harmatos rétekig hallszik a szoprán
kísérő zenéje csodálatos gitár...
sír a hegedű... mélyen a zongora,
csendben álmodó hangja szívünkbe mar.

Varázslatos éjen siettél hozzám
fényes utakon láttalak meg én,
fátylad lebbenését csendben vártam.

Széllal szállt hangod, amikor lépkedtél
nem hallottam a csalogány dalát sem,
én telve reménnyel, csak te kétkedtél...

2.

Amíg bent susog a csend, a kiskertben
a kankalin kinyílt a bokrok alatt,
ahol rigók csipkedik a magokat.
Zongora akkordja hangzik odabenn,

a harmatos fűben járunk mezítláb,
ablakhoz lopódzunk, karomba zárlak,
a dallamok fenn a magasba szállnak...
csodás, míg hallgatjuk a melódiát.

Csitt... maradjunk csendben, most ne beszélj.
– angyalok dallamát hallom a légben –
figyelj... a fák fölött muzsikál a szél.

Mámoros éjjel jöttél hozzám, édes...
Vágyaim gyötörtek, hogy meglássalak,
halkan súgd fülembe, igazán szeretsz-e?

Készült: Kankalin Zenél a csend c. lánverse nyomán
(2010. október 18.)
Még a föltétel napján sikerlistára került!

Támadás

Lement a nap, alkonyat,
az utcák már kihaltak.
Körülöttem árnyalakok
csattogtatva bujkálnak.

Nem is tudom, miért félek?
– Óvatosan lépkedek,
lassan hátrafordulok,
megnézni, hogy ki van ott.

Feketébe öltöztetett
kopasz fejű suhancok,
a kezükben furkósbottal
fenyegetve követnek.

Nem szeretnék zajt csapni,
csak minél előbb eltűnni,
de a komisz gyerekek
egyre jobban figyelnek.

Közelembbe kerülnek,
lassan már el is érnek.
Botjaikkal zajt csapnak,
ezzel engem riogatnak.

Már futásnak eredek,
de az utca meredek,
megállok, elernyedek,
nem bánom, lesz, ami lesz!

A kopaszok röhögnek,
botjaikkal fenyegetnek.
Felnézek a felhőkre,
segítségért esengve.

S lám nem tettem hiába,
lecsap az ég villáma,
fájdalmukban jajgatnak,
ruháik is lángolnak.

Most már ők remegnek,
aztán futásnak erednek.
Én pedig hálát rebegek,
könnyeim is elerednek.

(2009. június 26.)

Hatás Emese – unokám – felvétele

Tavaszcímő szonett

Lobogó tűz mellett ülök szobámba',
– s kinézek a tájra – hópihék ágya
mindenhol, amerre a szemem ellát,
csillogó fehér ruhát ölt magára.

Duruzsoló kályha lángjai mellett
a közelgő tavaszt várom merengve,
körülttem mindenhol sűrű a csend.
Bizsereg a szívem, s vár valamire.

Ha melegen süt le rám a napsugár,
s olvadozni kezdenek a jégtáblák:
majd virágba borulnak az orgonák,

a tavasz balzsamos illatát érzem;
madár dalától zeng már a határ is,
szívem csordultig megtelt szeretettel.

(2010. február 3.)

Tékozló gyermekek...

Elbeszélő költemény

Gyermek voltam még, amikor ismét
háborúra ébredt nemzetünk.
Nem mi akartuk, nem mi kezdtük
csak éppen mi is belecseppentünk.
Határainknál már dúltak a csaták,
menni kellett, fiainkat besorozták.
Nótával indultak, de nem hitték,
hogy a hazát mennek védeni.
És milyen sors jutott hazánknak,
s a benne élő népességnek?

Megint vesztettünk háborút,
mert sorszerűen vesztes mellé álltunk.
Jött az áradat nagy hadával,
átlépve a határokat, milliót
számláló szovjet katonával.
Nem kérte őket senki – vagy ki tudja? –
Egyszerre meglepve bennünket
ahogyan állítják: „felszabadítottak!”
Bevonultak; falvakat, városokat
elfoglaltak, majd ők parancsoltak.

Szép tavaszi napon nagyhatalmú urak
végre, békét kötöttek, de erről
bennünket meg sem kérdeztek.
Ismét megfosztottak területektől,
ahol magyarok, rokonaink élnek.
„Béke” van hazánkban, fegyverek

nem dörögnek, kezdődhet az élet.
Van bőven mit tenni: földig rombolt
hazánkat újjá kell építeni.
Beindultak ismét a gyáarak.

Épségben maradt katonáink
megint civilben járkálnak.
Nekünk kellett, akkor ifjaknak,
és háborúban megrokkantaknak
felépíteni mindent, amit
idegen bakancsok – nemcsak ellenség –
de szövetséges hadak is – eltapostak,
letiportak: romba döntve otthonokat.
Felszántani kellett feldúlt mezőket,
bevetni elárvult földjeinket.

Újjáépítettünk szétdúlt iskolákat,
kórházakat, romos lakásokat:
emberhez méltó létet kellett teremteni.
Szovjet megszállás ideje alatt
munkánk mellett fizetnünk kellett
„jóvátételt” (tán’ azért, mert
megszállva tartottak bennünket?)
Ezen felül kellett fizetnünk
elillant fiatal éveinkkel,
és nyomorúságos létünkkel.

Igaz, sokat kellett dolgoznunk,
de volt lakásunk, ruhánk terített
asztalunk. Fiatalok voltunk,
mindig boldogan fáradoztunk,
s néha-néha vigadoztunk.
Éreztük, hogy munkánk nyomán
épül az országunk, lesz nekünk,
s gyermekeinknek jövőnk, otthonunk.
Ezerkilencszázkilencvenben
a megszállóktól végre szabadultunk.

Nem egészen önként, – mégsem úgy,
mint törököktől, kiknek igáját
százötven évig kellett nyögnünk –
míg a szovjetekhez „csupán”
negyven évig volt szerencsénk!
Mit kell megélnünk a demokráciában?
Nagyjaink elsúrták a politikát!
De már nem szovjet parancsra!
Téeszt, nagygazdaságot, gyárat,
üzemeket, azt is, ami jó volt;

– ahelyett, hogy átszervezték volna –
mindent, ahol dolgozni lehetett,
amit elődeik kemény munkával
teremtettek, mindent megszüntettek,
de helyettük új munkahelyeket
létesíteni elfelejtettek.
Politikusaink ádáz küzdelmet
vívnak, de nem háborúban, fronton,
hanem mindenhol, úton-útfélen,
vagy sokszor a parlamentben.

Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek
mindig van – de nem ellenzéke,
hanem – ellensége, akik mindent
gáncsolnak, és lázítják a népet.
Ezért hazánkban már sohase
lehet nyugalom és béke?
Igaz, nehéz életünk volt mindig,
főleg szovjetvezénység alatt!
És azóta valami változott?

Még nehezebb lett az élet!
A kapitalista, hogy bukszáját
még jobban teletömje, aztán
ha külföldi, nem tréfál, inkább
tovább áll –, dolgozóit nem sajnálja,
őket kisemmizve rakja lapátjára.
Mit törődik azzal, hogy utána
ki ad nekik kenyeret, munkát?
Ötvenévesek, – kik még fiatalok
életük romba dőlt – kihez forduljanak?

A gáncsokkodás helyett nagyjaink
inkább azon törhetnék fejüket,
hogy jólétet, munkát teremtsenek
a hazában élő embereknek.
Kihez fordulhatnának, akik
munka nélkül maradnak?
Más ki tudna segíteni rajtuk,
mint fáradt öreg szüleik,
kik a háborút átvészelve élnek,
idegzetük, türelmük fogytán...

De ők a segítségért cserébe
csak szeretetet várnak, csendes
békességet, pihenést azért,
amit nyújtanak gyermekeiknek,
jövőjükért, amiért még most is
fáradoznak. Mégis úgy érzik:
hajlott korukra mindenkinek:
országnak-világnak csak nyűgök.
Hiába juttatnak még most is
unokáknak, gyermekeknek,

mert folyton éreztetik velük,
hogy ők túl sokáig élnek.
Azt kell hallgatniuk, mivel
utánuk biztosítást mások fizetnek,
hogy a fiatalok tartják el őket!
Sokan arra nem gondolnak,
talán nem is tudják, hol tartana
hazánk, ha fiatalkorunkban
a fáradságos munka helyett
inkább mi is szórakoztunk volna.

Akkor senki nem henyélhetett,
és ahhoz, hogy élni tudjon,
mindenkinek dolgoznia kellett.
Ráadásul azért, hogy a lerombolt
hazában épüljön fel minden.
Utódaink mostanában
munka helyett, a számítógép
mellett ülve, gyakran unatkoznak,
hálátlanok, és nem is értik,
mi lesz belőlük, ha felnőnek?

Nem tisztelik a bottal közlekedő
munkában megrokkant embereket;
nem adják át helyüket a buszon-
villamoson, inkább bambán
kibámulnak az ablakon.
Elfelejtik, hogyha majd
öreg szüleikre szorulnak,
talán ők lesznek azok,
akik gondjaikba vehetik,
és ha majd bajba jutnak,

mindig hazamehetnek. Akkor
a szüleik összehúzódnak,
kicsi lakásukba befogadják,
terített asztallal várják.
Megosztják velük házuk',
életük', kenyerük', azokkal,
akik hibájukon kívül
lettek nincstelenek. De a
„tétkozló fiúk” is számíthatnak
rájuk, kik jó helyüket csak úgy,

saját hibájukból elhagyták.
És a gyakran megvetett öregek –
szeretettel veszik körül őket.
Tőlük viszonzásul megértést,
idős korukban nem is hálát,
csak csendes békességet
– és szeretetet várnak.

(2005. október 6.)

Üldöznek

Megláttam haragtól izzó szemét,
lábam lebénuult, verejtékben úsztam,
félelem fogott el – most mit tegyek?,
érezem, csak a csodákban bízhatom.

Sosem értettem miért bántott engem?
Látni se akarom, szemem lehunyom.
Menekülnöm kell, már bizton érzem,
gyalázatát tovább már el nem tűröm.

Érzéketlen szíve fel sem foghatta,
miért viselem el sok gonoszságát?
Nem értem, eddig mért is vártam?
Azt tudom, nem tűrhetem tovább.

Élni akarok, magam nem hagyom,
üldözni fog tudom, nem enged el.
Nem akarok meghalni, védem magam,
erőt veszek magamon, gyűjtöm az erőm.

Azt várom, hogy kellő pillanatban
fák árnyában osonjak, éj neszeitől
útnak induljak esti félhomályban;
félek a levél zizzenésétől, de jobban tőle.

Futok lihegve úttalan utakon,
üldöz a rém, félek, hogy utolér,
érezem, az erőm teljesen fogytán,
attól rettegek, amit tehet velem.

Erőt ad, hogy menekülnöm kell,
ruhámat bokrok tüskéi tépik fel,
fáradtan lihegek, elönt a verejték,
de sietnem kell, mivel utolér.

Patak előtttem, merre mehetek?
Döntenem nagyon gyorsan kell!
Már átugrottam, a túlpartra érek,
üldözőm lemaradt – sikerült lelépnem!

Felocsúdva körbetekintek ijedten,
már a hajnalban gyönyörködöm.
Nyugalom és csend vesz körül engem,
nem értem azt, hová is kerültem?

Innen nem messze áll egy keresztfa,
rajt' fából metszett Krisztus felfeszítve,
fején a töviskoronától vérző arca
mintha felém nyugalmat árasztana...

Nem menekülök tovább, már nem félek.
Térdre borulok előtte, megköszönöm,
hálát adok: megmentett üldözőmtől,
jó érzés tölt el, mert itt van velem: Ő!

(2009. július 14.)

Zárszó

Életem Nógrád megye egy kicsiny falujában kezdődött, ahol gyermekéveimet töltöttem boldog gondtalanságban; alapfokú iskoláimat is ott végeztem el édesapám védőszárnyai alatt, majd a középiskolai tanulmányaimat ugyancsak egy nógrádi kisvárosban, Pásztón kezdtem el.

Életem legszebb szakasza a gyönyörű Erdélyhez kötődik, ezen belül Marosvásárhelyhez, ahol középiskolába jártam. Háromszék megyében fekvő, havasokkal koronázott Páva községben töltöttem a szünidők java-részét nagyszüleim, rokonaink körében, ahonnan – apai ágon – családom ősei származnak. Erdélyből a kegyetlen háború vihara sodort vissza szülőföldemre. Itt éltem át a második világháborús front viszontagságait.

Életem munkás-korszaka, a nagybetűs „ÉLET” Kismoszkvában kezdődött (ahogyan akkor előszeretettel nevezték Salgótarjánt, s még büszkék is voltak rá). Onnan költöztem át ebbe a kedves kisvárosba, Balas-sagyarmatra, ahová munkahelyem kötött. Később a Városi Tanácsnál helyezkedtem el, nyugdíjaztatásomig ott munkálkodtam.

Megálltam a helyem, bár eredeti elképzelésem, gyermekkori álmom a művészeti pálya volt, amit a könyörtelen háború, s utána a nehéz évek megakadályoztak. Munkámat megbecsülték, több miniszteri és kormány-kitüntetésben részesültem. Szerettem a feladatokat, amit rám bíztak, mert talán én voltam az a csodabogár, aki a középiskolákban szeretem tanulni, iskolába járni, majd utána dolgozni, s feladatait lelkiismeretesen elvégezni.

Életem során családi kötelékeim miatt többször vágyódtam Budapestre, ami megkönnyítette volna az életemet, hiszen három gyermekem nevelése, valamint

szüleim-testvéreim közellétében élhattünk volna. Végül mégis itt ragadtam. Immár félévszázadot meghaladó időt megéltem ebben a csendes városban, ahonnan már el se kíváncszom, talán csak akkor, amikor „utolsó utamra” indítanak gyermekeim, hogy szüleim mellett, a Farkasréten pihenjem ki súlyos terhekkkel, fordulatokkal tetézt, mégis szép emlékekkel gazdag életem fáradoalmait.

Kérem, fogadják szeretettel, és olvassák kötetemet, melyben az újabb verseimből válogattam.

Balassagyarmat, 2010. november

Art-díjas költő